

Forslag

til

Lov om ændring af forskellige lovbestemmelser i anledning af forslag til lov om kommuneplanlægning og forslag til bygge lov.

Fremsat den 13. marts 1975 af *miljøministeren*.

Kapitel 1.

Miljøministeriets forretningsområde.

§ 1.

I lov om by- og landzoner, jfr. lovbekendtgørelse nr. 340 af 13. juli 1972, foretages følgende ændringer:

1. § 2 affattes således:

„§ 2. Hele landet er opdelt i byzoner, sommerhusområder og landzoner.

Stk. 2. Byzoner er:

1. områder, som i en byudviklingsplan er udlagt til bymæssig bebyggelse,
2. områder, som i en bygningsvedtægt er udlagt som byggeområder til bymæssig bebyggelse,
3. områder, som i en byplanvedtægt er udlagt til bymæssig bebyggelse eller offentlige formål, og
4. områder, som en lokalplan overfører til byzone.

Stk. 3. Sommerhusområder er:

1. områder, som i en bygningsvedtægt eller en byplanvedtægt er udlagt til sommerhusbebyggelse, og
2. områder, som en lokalplan overfører til sommerhusområde.

Stk. 4. Landzoner er de områder, der ikke er omfattet af stk. 2 og 3.“

2. Efter § 2 indsættes som nye paragraffer:

„§ 2 a. Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning fra vedkommende ejer overføre Miljømin. 6. kt. B. 55-26-74.

et areal fra byzone eller sommerhusområde til landzone, når det er ubetænkeligt ud fra planlægningsmæssige hensyn. Hvis ansøgningen imødekommes, underretter kommunalbestyrelsen skriftligt panthavere, andre indehavere af tinglyste rettigheder i ejendommen samt amtsrådet, i hovedstadsområdet dog hovedstadsrådet.

§ 2 b. Amtsrådet henholdsvis hovedstadsrådet kan pålægge kommunalbestyrelsen at overføre arealer fra byzone eller sommerhusområde til landzone, hvis arealerne ifølge en godkendt regionplan ikke skal anvendes til bymæssig bebyggelse eller sommerhusbebyggelse. Pålæg kan kun meddeles vedrørende arealer, der i en før 1. januar 1970 godkendt byudviklingsplan var henført til inder- eller mellemzone eller i en før samme dato stadfæstet bygningsvedtægt er udlagt til sommerhusbebyggelse.

Stk. 2. Overførsel af arealer efter stk. 1 sker ved en af kommunalbestyrelsen truffet beslutning, der skal angive arealernes nærmere afgrænsning.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen foretager offentlig bekendtgørelse af beslutningen efter regler, der fastsættes af miljøministeren. Kommunalbestyrelsen giver endvidere særskilt underretning til vedkommende ejere, panthavere og andre indehavere af tinglyste rettigheder i ejendommene samt til miljøministeren og amtsrådet, i hovedstadsområdet dog hovedstadsrådet.

Stk. 4. Underretningen skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 5 og § 18 a.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsens beslutning kan påklages til amtsrådet, i hovedstadsområdet dog hovedstadsrådet. Klage skal være indgivet inden 4 uger fra beslutningens meddelelse. Amtsrådets henholdsvis hovedstadsrådets afgørelse kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.“

3. I § 7 indsættes efter *stk. 1* som nyt stykke:

„*Stk. 2.* Der kræves dog tilladelse efter § 9 for så vidt angår beliggenheden og udformningen af beboelsesbygninger for landbrugs-, skovbrugs- eller fiskerierhvervet, medmindre bygningerne opføres i tilknytning til hidtidige bebyggelsesarealer.“

4. I kap. 4 indsættes efter § 18 som ny paragraf:

„§ 18 a. Ved overførsel af arealer til landzone efter § 2 b finder § 12, stk. 1, tilsvarende anvendelse, idet erstatningen dog ydes af amtsrådet henholdsvis hovedstadsrådet.

Stk. 2. Erstatningsfastsættelsen sker under hensyn til forholdene på tidspunktet for kommunalbestyrelsens beslutning efter § 2 b, stk. 2.

Stk. 3. Krav om erstatning efter stk. 1 skal fremsættes skriftligt overfor amtsrådet henholdsvis hovedstadsrådet senest 3 måneder efter bekendtgørelsen af kommunalbestyrelsens beslutning, jfr. § 2 b, stk. 3.

Stk. 4. Hvis mindelig overenskomst om erstatningens størrelse ikke er opnået senest 8 uger efter udløbet af den i stk. 3 nævnte frist, skal amtsrådet henholdsvis hovedstadsrådet indbringe erstatningsspørgsmålet for taksationsmyndighederne efter lov om offentlige veje. Om sagens behandling for taksationsmyndighederne og om erstatningens udbetaling finder §§ 53-55 og 63-66 i nævnte lov tilsvarende anvendelse.“

§ 2.

I lov nr. 375 af 13. juni 1973 om lands- og regionplanlægning foretages følgende ændringer:

1. I § 3, *stk. 2*, indsættes efter „pålægge“: „hovedstadsrådet“,

2. I § 7, *stk. 1*, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

„4) størrelsen og beliggenheden af arealer forbeholdt jordbrugserhvervene,“.

Nr. 4 og 5 bliver herefter nr. 5 og 6.

3. § 18 affattes således:

„§ 18. Der skal gives amtsrådet lejlighed til at udtale sig, inden

1) fredningsplanudvalget vedtager en plan efter naturfredningslovens § 36,

2) en statslig myndighed, en kommunalbestyrelse eller en koncessioneret eller tilsvarende virksomhed træffer beslutning om beliggenheden eller udførelsen af større anlæg eller institutioner.“

4. § 19 ophæves.

§ 3.

I lov nr. 376 af 13. juni 1973 om regionplanlægning i hovedstadsområdet foretages følgende ændringer:

1. I § 2, *stk. 1*, indsættes efter nr. 4 som nyt nummer:

„5) størrelsen og beliggenheden af arealer forbeholdt jordbrugserhvervene,“.

Nr. 5 og 6 bliver herefter nr. 6 og 7.

2. §§ 11 og 12 ophæves.

3. § 13, *stk. 1*, affattes således:

„Når en dispositionsplan er tilvejebragt, kan hovedstadsrådet pålægge vedkommende kommunalbestyrelse inden for en af hovedstadsrådet fastsat frist at udfylde dispositionsplanen ved tilvejebringelse af lokalplaner. Hovedstadsrådet kan endvidere pålægge kommunalbestyrelsen at bringe et i en byplanvedtægt eller lokalplan fastlagt eller forudsat kommunalt anlæg til udførelse.“

4. I § 13, *stk. 2*, ændres „byplanvedtægten eller byggeområdebestemmelserne i bygningsvedtægten“ til: „lokalplanen“, og efter „byplanvedtægt“ indsættes: „eller lokalplan“.

5. § 15 ophæves.

6. § 16 affattes således:

„§ 16. Der skal gives hovedstadsrådet lejlighed til at udtale sig, inden

F. t. l. vedr. kommuneplanlægning.

1) boligministeren træffer beslutning om, at et område inden for hovedstadsområdet skal undergives storsanering, jfr. saneringslovens § 26,

2) fredningsplanudvalget vedtager en plan efter naturfredningslovens § 36,

3) en statslig myndighed, et amtsråd eller en kommunalbestyrelse eller en koncessioneret eller tilsvarende virksomhed træffer beslutning om beliggenheden eller udførelsen af større anlæg eller institutioner inden for hovedstadsområdet.“

7. I § 18 ændres „oversigtlig byplan (dispositionsplan), byplanvedtægter og bestemmelser om grundkredse eller byggeområder i bygningsvedtægt“ til: „en dispositionsplan eller lokalplaner“.

8. § 19 ophæves.

9. I § 21 ophæves stk. 2, 3 og 4, og der indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

„Stk. 2. Miljøministeren kan helt eller delvis fritage for overholdelse af bestemmelserne i § 4, stk. 2, samt §§ 5 og 6 ved tilvejebringelsen af den første regionplan for hovedstadsområdet.“

§ 4.

I lov nr. 372 af 13. juni 1973 om miljøbeskyttelse foretages følgende ændringer:

1. § 31, stk. 2, og § 32, stk. 3, ophæves.

2. I § 74, stk. 2, 1. pkt., ændres „fredningsplanudvalget eller byudviklingsudvalget“ til: „eller fredningsplanudvalget“.

3. I § 93, stk. 2, ændres „taksationskommissionen nedsat i henhold til Københavns bygge Lov, jfr. § 32, stk. 3“ til: „landvæsenkommissionen“.

§ 5.

I lov om vandforsyning, jfr. lovbekendtgørelse nr. 524 af 26. september 1973, udgår i § 21, stk. 1: „samt vedkommende byudviklingsudvalg“.

§ 6.

I lov nr. 267 af 7. juni 1972 om sommerhuse og camping m.v. foretages følgende ændringer:

1. § 4, stk. 1, affattes således:

„Ejeren af fast ejendom beliggende i et sommerhusområde, jfr. lov om by- og landzoner, har efter påbud derom pligt til helt eller delvis at udnytte ejendommen som forudsat ved tilvejebringelsen af de bestemmelser, der gælder for området. Påbudet kan indeholde krav om maksimale grundstørrelser og mindste husstørrelser samt udlæg af fællesarealer.“

2. I § 4, stk. 4, og § 7, stk. 1, ændres „områder, som i byplan- eller bygningsvedtægt er udlagt til sommerhusbebyggelse,“ til: „sommerhusområder“.

3. I § 11, stk. 1, udgår: „byudviklingsudvalg“.

§ 7.

I § 4, stk. 1, i lov nr. 230 af 7. juni 1972 om erhvervelse af fast ejendom til fritidsformål ændres „områder, som ved bygningsvedtægt eller byplanvedtægt er udlagt til sommerhusbebyggelse (sommerhusområder)“ til: „et sommerhusområde, jfr. lov om by- og landzoner,“.

§ 8.

I lov nr. 285 af 7. juni 1972 om udnyttelse af sten, grus og andre naturforekomster i jorden og på søterritoriet som ændret ved lov nr. 291 af 23. maj 1973 affattes § 5, stk. 4, 3. pkt., således:

„Finder ministeren kravet uberettiget, eller opnås der ikke enighed om det tilbudte erstatningsbeløb, henviser ministeren sagen til taksationsmyndighederne efter lov om offentlige veje.“

Kapitel 2.

Boligministeriets forretningsområde.

§ 9.

I lov om sanering, jfr. lovbekendtgørelse nr. 474 af 16. august 1973, foretages følgende ændringer:

1. § 11, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

„Såfremt der ikke foreligger en byplanvedtægt eller en lokalplan for saneringsområdet fremtidige bebyggelse og anvendelsen

af bebyggelsen, skal kommunalbestyrelsen samtidig forelægge boligministeren et forslag til en lokalplan, der indeholder sådanne bestemmelser.“

2. I § 25, stk. 4, udgår „i København af taksationskommissionen i henhold til bygge- lov for staden København og i øvrigt“ og „bestyrelsen af de“.

3. I § 38, stk. 1, udgår: „i København taksationskommissionen i henhold til bygge- lov for staden København og i øvrigt“ og „bestyrelsen af de“.

4. § 55, stk. 5, affattes således:

„Stk. 5. Fremleje i henhold til stk. 2 og genudlejning i de i stk. 3 og 4 omhandlede tilfælde kan uanset reglerne i § 10, stk. 1, i lov om midlertidig regulering af boligforholdene ske tidsbegrænset og på vilkår, at pligten til indvendig vedligeholdelse påhviler lejeren. Udlejningen kan foretages uden iagttagelse af reglerne i nævnte lovs kap. VI og § 60, stk. 1, nr. 1 og 5. Er lejemålet ikke indgået for et bestemt tidsrum, kan udlejeren opsigte lejemålet med 3 måneders varsel, når dette er nødvendigt af hensyn til gennemførelse af saneringsplanen eller det offentlige anlægsarbejde.“

§ 10.

I lov om boligtilsyn, jfr. lovbekendtgørelse nr. 362 af 3. juli 1974, foretages følgende ændringer:

1. I § 13, stk. 1, 1. pkt., ændres „§§ 14 og 15“ til: „§ 14“.

2. §§ 15 og 16 ophæves.

§ 11.

I lov om ejerlejligheder, jfr. lovbekendtgørelse nr. 130 af 13. april 1972, foretages følgende ændringer:

1. I § 10, stk. 1, indsættes efter nr. 2 som nyt nummer:

„3. Bygninger, der er omfattet af et forbud mod nedrivning, ombygning eller anden ændring i en lokalplan i medfør af lov om

kommuneplanlægning, når kommunalbestyrelsen attesterer, at bygningen er særlig bevaringsværdig, herunder af hensyn til bevaring af et værdifuldt gadebillede eller bydelens særprægede karakter. Kommunalbestyrelsens afgørelse kan af ejeren indbringes for Det særlige bygningssyn, hvis afgørelse ikke kan påklages til anden administrativ myndighed.“

Nr. 3 og 4 bliver herefter nr. 4 og 5.

2. I § 10, stk. 2, nr. 2, ændres „kap. III“ til: „kap. II“.

Kapitel 3.

Landbrugsministeriets forretningsområde.

§ 12.

I lov om udstykning og sammenlægning m.m. af faste ejendomme, jfr. lovbekendtgørelse nr. 257 af 8. juni 1971 som ændret ved § 2 i lov nr. 300 af 6. juni 1973, foretages følgende ændringer:

1. I § 4 ophæves stk. 1.

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 1 og 2.

2. I § 16, 2. pkt., ændres „3.000 kr.“ til: „et beløb, der fastsættes af landbrugsministeren“.

3. I § 17, stk. 1, litra c, ændres „1.500 kr.“ til: „et beløb, der fastsættes af landbrugsministeren“.

4. I § 28 ophæves stk. 2 og 4.

Stk. 3 bliver herefter stk. 2.

5. Efter § 42 indsættes som nye paragraffer:

„§ 42 a. Landbrugsministeren kan fastsætte gebyrer for attestationer, udskrifter af matriklens dokumenter og kopier af kortmateriale, der udleveres af matrikeldirektoratet.

§ 42 b. Praktiserende landinspektører og landinspektørassistenter med beskikkelse har ret til adgang til enhver ejendom for at foretage opmåling, der vedrører skels beliggenhed, samt opmåling til kortlægningsopgaver for offentlige myndigheder. Der skal så vidt muligt forud gives underretning til ejeren eller brugeren af ejendommen, og legitimation skal forevises på forlangende.

Stk. 2. Landinspektøren har ret til at anbringe de nødvendige skelmærker på ejendommene. Det samme gælder varige mærker for opmåling, for så vidt det kan ske uden væsentlige ulemper for ejendommens ejere eller brugere.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 gælder tilsvarende for landinspektører, der er ansat i matrikeldirektoratet, amtslandinspektører, stadsinspektøren i Københavns kommune og stadslandinspektøren i Frederiksberg kommune og for deres medarbejdere.

Stk. 4. Københavns magistrat og Frederiksberg kommunalbestyrelse udsteder legitimation til henholdsvis stadsinspektøren og stadslandinspektøren og til deres medarbejdere. I øvrigt udstedes den i stk. 1 og 3 nævnte legitimation af landbrugsministeren.

§ 42 c. Den, som flytter, borttager, beskadiger eller ødelægger et kendeligt skelmærke, er pligtig at betale udgifterne ved dets genanbringelse. Det samme gælder varige mærker for opmåling, hvortil matrikulære målinger knyttes.“

6. Efter § 42 c indsættes som et nyt kapitel:

„Kapitel VIII.

Om matrikelvæsenet i Københavns og Frederiksberg kommuner.

§ 43. I Københavns kommune hører matrikelvæsenet under magistraten og bestyres af stadsinspektøren. Stadsinspektøren udnævnes af borgerrepræsentationen. I Frederiksberg kommune hører matrikelvæsenet under kommunalbestyrelsen og bestyres af stadslandinspektøren. Stadslandinspektøren udnævnes af kommunalbestyrelsen. Stadsinspektøren og stadslandinspektøren skal have beskikkelse som landinspektører.

Stk. 2. Stadsinspektøren og stadslandinspektøren er hver for sit område eneberettigede til at udføre matrikulære arbejder og andre arbejder, der ifølge lovgivningen eller bestemmelser fastsat i medfør af lovgivningen skal udføres af en landinspektør. Deres afgørelser med hensyn til skels beliggenhed kan ikke påklages til højere administrativ myndighed.

Stk. 3. Københavns magistrat fastsætter regler for stadsinspektørens virksomhed og

gebyrer for hans forretninger. Landbrugsministeren kan bestemme, at reglerne om den matrikulære virksomhed i Københavns kommune skal godkendes af ham.

Stk. 4. Frederiksberg kommunalbestyrelse fastsætter regler for stadslandinspektørens matrikulære virksomhed i et reglement, der skal godkendes af landbrugsministeren. Kommunalbestyrelsen fastsætter gebyrer for stadslandinspektørens forretninger.

Stk. 5. Bestemmelserne i kapitel I-VII gælder ikke i Københavns og Frederiksberg kommuner, bortset fra §§ 2, 42 b og 42 c.“

Kapitel VIII bliver herefter kapitel IX.

7. § 45, stk. 1, affattes således:

„Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.“

§ 13.

I lov nr. 259 af 27. maj 1950 om hegn som ændret ved § 54 i lov nr. 213 af 4. juni 1965, § 11 i lov nr. 175 af 30. april 1969 og § 2 i lov nr. 311 af 19. juni 1974 foretages følgende ændringer:

1. Efter kapitel VII indsættes som nyt kapitel:

„Kapitel VII A.

Hegnordsningen i København.

§ 52. Bestemmelserne i kapitel I-VII gælder ikke for Københavns kommune. I stedet gælder stk. 2-6.

Stk. 2. Københavns magistrat bestemmer, hvorvidt der skal anbringes hegn i skellinien mellem grundstykker.

Stk. 3. Borgerrepræsentationen kan med landbrugsministerens godkendelse fastsætte nærmere bestemmelser om:

- 1) hegnspligt,
- 2) hegnets art, højde og vedligeholdelse,
- 3) fordeling mellem grundejerne af en pålagt hegnspligt,
- 4) udnyttelse af andenmands hegn eller mur beliggende i skel.

Stk. 4. Indtil bestemmelser er fastsat efter stk. 3, gælder bestemmelserne i § 16 i bygningsvedtægten af 18. december 1939 for staden København.

Stk. 5. Forbud efter stk. 2 mod anbringelse af hegn kan indbringes for boligministeren. I

øvrigt kan magistratens afgørelser ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 6. Med bøde straffes den, der undlader at efterkomme forbud eller påbud, der er meddelt i medfør af stk. 2 eller de bestemmelser, der er nævnt i stk. 3 og 4.“

2. § 53, *stk. 1*, affattes således:

„Loven gælder ikke for Færøerne.“

Kapitel 4.

Justitsministeriets forretningsområde.

§ 14.

I brandloven, jfr. lovbekendtgørelse nr. 469 af 24. september 1969 som ændret ved lov nr. 311 af 19. juni 1974 foretages følgende ændringer:

1. I § 2, *stk. 4, 1. pkt.*, indsættes efter „politimesteren“: „(i København politidirektøren)“.

2. I § 20, *stk. 4, 1. pkt.*, udgår: „for den tid, bstanden har varet ud over 24 timer.“

3. I § 21, *stk. 2, 2. pkt.*, indsættes efter „politimesteren“: „(i København politidirektøren)“.

4. I § 24, *stk. 1, 3. pkt.*, indsættes efter „politimesteren“: „(i København politidirektøren)“.

5. § 31, *stk. 1*, affattes således:

„Justitsministeren fastsætter nærmere regler om, hvor ofte skorstene og røgkanaler skal renses. Rensning skal foretages af der-til antagne skorstensfejere, jfr. § 32.“

6. I § 32, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter „amtsrådet“: „— i København af magistraten“.

7. I § 32, *stk. 2*, indsættes efter „amtsrådet“: „(i København magistraten)“.

8. I § 32, *stk. 3*, indsættes som *2. pkt.*:

„I København fastsættes afgiften af magistraten.“

9. I § 32, *stk. 3*, indsættes som nyt sidste pkt.:

„Afgiften kan efter kommunalbestyrelsens beslutning opkræves sammen med de kommunale ejendomsskatter.“

10. § 32, *stk. 6, 3. pkt.*, affattes således:

„En skorstensfejermester kan begære sin afsked med 3 måneders varsel.“

11. § 33, *stk. 1, 1. pkt.*, affattes således:

„Justitsministeren kan bestemme, at skorstensfejermesteren personlig eller ved en af brandkommissionen, i kommuner uden brandkommission politimesteren, godkendt stedfortræder med regelmæssige mellemrum skal foretage eftersyn i samtlige bygninger, hvori der er indrettet ildsted, for at påse om skorstene, ildsteder, herunder bageovne, røgovne m.v., og røgledninger er i forsvarlig stand og tilbørligt vedligeholdt og rensset.“

12. § 35, *2. pkt.*, affattes således:

„Med hensyn til skorstensfejermestrenes vederlag finder bestemmelserne i § 32, *stk. 3-4*, tilsvarende anvendelse.“

13. § 41, *stk. 4*, affattes således:

„*Stk. 4.* Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.“

Kapitel 5.

Finansministeriets forretningsområde.

§ 15.

I § 17, *stk. 3*, i lov om frigørelsesafgift m.v. af fast ejendom, jfr. lovbekendtgørelse nr. 301 af 12. juni 1970 som ændret ved § 18 i lov nr. 311 af 19. juni 1974, ændres „udlånes“ til: „anvendes til udredelse af erstatninger efter by- og landzonelovens § 18 a og til udlån“.

Kapitel 6.

Ikrafttrædelsesbestemmelser m.v.

§ 16.

Stk. 1. Loven træder i kraft

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttrædelsen af § 1, nr. 3, og § 3, nr. 9, fastsættes af miljøministeren.

Stk. 3. Følgende lovbestemmelser ophæves:

1) Lov nr. 187 af 1. maj 1923 om matrikulsvæsenet i Frederiksberg kommune.

2) Lov af 15. maj 1868 om brandvæsenet i København.

3) Lov nr. 153 af 30. november 1874 om erstatning for den ved brandvæsenets sluknings- og redningsforanstaltninger bevirkede skade for så vidt angår København.

Stk. 4. § 19 A i lov om frigørelsesafgift m. v. af fast ejendom, jfr. lovbekendtgørelse nr. 301 af 12. juni 1970, kan ophæves efter finansministerens bestemmelse.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Lovforslaget indeholder navnlig de konsekvens- og harmoniseringsændringer i et antal love, som bør foretages i forbindelse med gennemførelsen af forslag til lov om kommuneplanlægning og forslag til byggelov.

Endvidere er i lovforslaget medtaget enkelte konsekvenser af det tidligere fremsatte forslag til lov om ændring af lov om naturfredning og det også tidligere fremsatte selvstændige forslag til lov om ændring af lov om by- og landzoner (ophævelse af byudviklingsudvalg) samt af de gennemførte love om regionplanlægning.

Endelig indeholder lovforslaget af praktiske grunde forslag til enkelte mindre, teknisk prægede ændringer i saneringsloven, udstykningsloven og brandloven.

Konsekvensændringer i vejlovgivningen som følge af forslag til lov om kommuneplanlægning og forslag til byggelov er derimod henskuet til et selvstændigt lovforslag, som vil blive fremsat af ministeren for offentlige arbejder.

Administrative og økonomiske konsekvenser af lovforslaget.

De ændringer, der skal foretages i lovgivningen som følge af gennemførelsen af lovforslaget om kommuneplanlægning og forslaget til ny byggelov, vil med nedennævnte modifikationer ikke medføre øgede udgifter for det offentlige.

Ophævelsen af særlovgivningen for København, jfr. lovforslagets §§ 4, 8 og 12-14, og overførslen af fredningsplanudvalgenes godkendelseskompetence i medfør af naturfredningslovens § 43, stk. 4, til amtsrådene, jfr. lovforslagets § 1, nr. 3, vil betyde omlægning af en række arbejdsopgaver, men vil ikke medføre ændringer i de samlede administrationsudgifter vedrørende denne lovgivning. Særligt skal nævnes, at ophævelsen af den særlige taksationskommission for København, der finansieres af

Københavns kommune, vil medføre en mindre besparelse for kommunen og i stedet påføre staten en tilsvarende merudgift, idet erstatningsfastsættelser m.v. forudsættes at overgå til de statsligt finansierede taksationsmyndigheder efter lov om offentlige veje.

Med hensyn til ændringsforslagene til by- og landzonenloven, jfr. lovforslagets § 1, kan sagsbehandlingen i forbindelse med en overførsel af arealer fra byzone eller sommerhusområde til landzone ikke antages at ville belaste den amtskommunale eller kommunale administration i nævneværdigt omfang, da overførslen vil indgå som led i den fysiske planlægning, der allerede foretages af amtsrådene og kommunalbestyrelserne. Efter den under § 1, nr. 4, foreslåede nye § 18 a i by- og landzonenloven kan der blive tale om, at amtsrådet/hovedstadsrådet skal yde grundejere erstatning i anledning af overførsel af arealer til landzone, men omfanget heraf beror i første række på amtsrådet/hovedstadsrådet, idet en erstatningsbegrundende overførsel til landzone forudsætter, at de pågældende arealer ifølge en godkendt regionplan ikke skal anvendes til bymæssig bebyggelse eller sommerhusbebyggelse. Om erstatningspligt for amtsrådet/hovedstadsrådet i givet fald foreligger, foreslås afgjort af de statsligt finansierede taksationsmyndigheder efter lov om offentlige veje, og der kan for så vidt for enkelte taksationskommissioner blive tale om et øget antal sager, men ikke om væsentligt øgede udgifter for staten.

Den ved lovforslagets § 11, nr. 1, foreslåede ordning, hvorefter Det særlige bygningssyn bliver klageinstans for visse afgørelser, som kommunalbestyrelsen træffer i henhold til ejerlejlighedsloven, skønnes ikke at ville medføre en merbelastning af bygningssynet, som ikke kan holdes inden for de nugældende administrative og økonomiske rammer for bygningssynets virke.

Om en mindre merudgift for staten til statens brandspejktion henvises til slutningen af de indledende bemærkninger til lovforslagets § 14.

*Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.**Til § 1.*

§ 1 indeholder konsekvens- og harmoniseringsændringer i by- og landzoneloven og må ses i sammenhæng dels med forslaget til lov om kommuneplanlægning, dels med de gennemførte lands- og regionplanlove og dels med de tidligere fremsatte forslag til lov om ændring af lov om by- og landzoner (ophævelse af byudviklingsudvalg) og til lov om ændring af lov om naturfredning.

Til nr. 1.

By- og landzonelovens § 2 opdeler landet i byzoner, sommerhusområder og landzoner.

Ved ikrafttrædelsen af lov om kommuneplanlægning vil byzoner/sommerhusområder omfatte de arealer, der som følge af de tidligere plantyper byudviklingsplan, byplanvedtægt og bygningsvedtægt er blevet byzone/sommerhusområde. Disse plantyper bortfalder nu, og overførsel af arealer fra landzone til byzone/sommerhusområde foreslås fremtidigt at ske ved bestemmelse herom i en lokalplan, jfr. kommuneplanlovforslagets § 18, stk. 1, nr. 1, og § 28, stk. 5. Der henvises nærmere til bemærkningerne til de nævnte bestemmelser.

Den foreslåede ændrede affattelse af by- og landzonelovens § 2 er en konsekvens af denne nyordning.

Til nr. 2.

De foreslåede nye bestemmelser tilsigter især en harmonisering med lands- og regionplanloven og loven om regionplanlægning i hovedstadsområdet ved at åbne mulighed for, at der på baggrund af en godkendt regionplan kan overføres arealer fra byzone/sommerhusområde til landzone.

Den foreslåede § 2 a er dog uafhængig af regionplanlægningen. Bestemmelsen giver kommunalbestyrelsen hjemmel til efter ansøgning fra ejeren af en ejendom i byzone eller sommerhusområde at bestemme, at ejendommen eller en del af denne skal overføres til landzone.

Navnlig som følge af den zonedragnings, der fandt sted umiddelbart ved by- og landzonelovens ikrafttræden, er rummeligheden af en byzone enkelte steder blevet ret betydelig. Der har foreligget en række tilfælde, hvor ejeren af en ejendom i byzone derfor ikke foreløbig kan påregne ejendommens faktiske overgang til byformål, og hvor han har ønsket ejendommen overført til landzone. I flere af disse tilfælde har kommunalbestyrelsen intet haft at indvende mod ejerens ønske, men der har ikke i lovgivningen været hjemmel til en sådan zonegrænseflytning. En sådan hjemmel foreslås tilvejebragt ved bestemmelserne i § 2 a.

Det forudsættes, at et areal, som efter § 2 a overføres til landzone, grænser op til den allerede eksisterende landzone og har en relativt beskeden udstrækning. Det fremgår af bestemmelsen, at en sådan overførsel altid må være ubetænkelig ud fra dispositionsplanmæssige hensyn. Hvis spørgsmålet undtagelsesvis har regionplanmæssig betydning, forudsættes det, at kommunalbestyrelsen sikrer sig, at regionplanmyndigheden er indforstået med overførslen.

Da en overførsel til landzone efter § 2 a altid er afhængig af ejerens eget ønske derom, er der ingen anledning til at tillægge ejeren ret til eventuel erstatning efter zonelovens regler herom.

Overførsel af arealer efter § 2 a må antages i praksis kun at ville omfatte arealer, som er blevet byzone/sommerhusområde i kraft af en byudviklingsplan eller en bygningsvedtægt, således at arealernes byzone/sommerhusområde-status ikke fremgår af tingbogen. Der skønnes derfor ikke at være behov for, at § 2 a suppleres med særlige tinglysningsregler. Skulle overførsel efter § 2 a imidlertid komme på tale også i tilfælde, hvor arealernes byzone/sommerhusområde-status følger af en tinglyst byplanvedtægt, vil ministeriet overveje at fastsætte nærmere regler om aflysning af den pågældende byplanvedtægt f.s.v. ang. de overførte arealer.

Den foreslåede § 2 b omhandler overførsel af arealer fra byzone/sommerhusområde til landzone som led i virkeliggørelsen af en godkendt regionplan.

De byudviklingsplaner, der er tilvejebragt før ikrafttrædelsen af by- og landzoneloven den 1. januar 1970, skulle ifølge de dagældende bestemmelser i loven om regulering af bymæssige bebyggelser (lovbekendtgørelse nr. 279 af 1. juli 1965) normalt have en gyldighedsperiode på mindst 15 år og skulle have en rummelighed af inderzonerne, der svarede til det dobbelte af det forventede behov inden for planens gyldighedsperiode. Hertil kom udlæg af arealer i den såkaldte mellemzone. By- og landzoneloven medførte, at allerede fastlagte inder- og mellemzoner blev byzone, men loven nedsatte rummelighedskravet for byzoner i nye byudviklingsplaner til det anslåede behov for en 12 års periode. Der er derfor nogle steder i landet udlagt byzoner så sent som i 1969 efter en nu forladt rummelighedsberegning, og det har under den nu påbegyndte regionplanlægning vist sig påkrævet, at regionplanlægningen ikke nødvendigvis skal være bundet af de gældende zonegrænser, men at arealer, der faktisk anvendes til landbrugsformål o.lign., kan overføres til landzone.

Noget tilsvarende gælder den fastlæggelse af sommerhusområder, der i enkelte kommuner skete i bygningsvedtægt i den første tid efter (lands)-byggeovens ikrafttræden den 1. april 1961.

Der foreslås derfor i § 2 b tilvejebragt et regelsæt, der vil betyde, at regionplanlægningen allerede nu kan udføres, uden at alle eksisterende zonegrænser nødvendigvis skal lægges til grund.

De foreslåede regler går ud på, at regionplanmyndigheden — når en regionplan er godkendt — efter *stk. 1* kan pålægge kommunalbestyrelsen at overføre arealerne fra byzone til landzone, hvis arealerne er blevet byzone i kraft af en byudviklingsplan fra før 1970, og fra sommerhusområde til landzone, hvis arealerne er blevet sommerhusområde i kraft af en bygningsvedtægt fra før 1970. I begge tilfælde er det en yderligere betingelse, at arealerne ifølge regionplanen ikke skal anvendes til bymæssig bebyggelse henholdsvis sommerhusbebyggelse. Den præcise afgrænsning af arealerne foreslås i *stk. 2* overladt til kommunalbestyrelsen, jfr. dog klagemuligheden efter *stk. 5*. De foreslåede fremgangsmåderegler i *stk. 3 og 4* må ses på baggrund af, at offentligheden har været inddraget i regionplanens tilvejebringelse, og at zonegrænseflytningen blot er en opfølgning af regionplanens bestemmelser.

Overførslen af arealer til landzone efter § 2 b kan endvidere undtagelsesvis begrunde en ret for ejerne til erstatning ud fra de synspunkter, der har ligget til grund for erstatningsbestemmelsen i by- og landzonelovens § 12. Om dette spørgsmål henvises til den nedenfor under nr. 4 foreslåede nye § 18 a.

Det følger i øvrigt af overførslen af et areal til landzone efter såvel § 2 a som § 2 b, at bestemmelserne i by- og landzonelovens §§ 6-8 fra overførselstidspunktet træder i stedet for de bestemmelser om arealets anvendelse og bebyggelse, som måtte være indeholdt i vedkommende bygnings- eller eventuelt byplanvedtægt.

Til nr. 3.

Ændringen er en konsekvens af det fremsatte selvstændige forslag til lov om ændring af lov om naturfredning, hvorefter bestemmelsen foreslås overført til by- og landzoneloven.

Den foreslåede bestemmelse er uændret i forhold til den gældende bestemmelse i naturfredningslovens § 43, stk. 4, med den ene forskel, at administrationen overføres fra fredningsplanudvalgene til zonelovsmyndigheden, d.v.s. amtsrådene henholdsvis hovedstadsrådet. Det er ikke herved tilsigtet, at der skal ske nogen ændring i de hensyn, der hidtil er varetaget ved administrationen af bestemmelsen. Den foreslåede overførsel af bestemmelsen til by- og

landzoneloven beror alene på, at administrationen af bestemmelsen mere naturligt henhører under de myndigheder, der i øvrigt administrerer reglerne om bebyggelse i det åbne land.

Til nr. 4.

Bestemmelsen knytter sig til den foreslåede nye § 2 b i by- og landzoneloven, jfr. foran under nr. 2.

Da zoneloven trådte i kraft den 1. januar 1970 og opdelte landet i byzoner, sommerhusområder og landzoner, ville der under visse betingelser kunne tillægges ejere af ejendomme i landzone en erstatning af statskassen, jfr. lovens § 12. Erstatningskrav skulle fremsættes inden 1. juli 1970 og påkendes af særlige taksationsmyndigheder, jfr. lovens §§ 14 og 15.

Det findes derfor rigtigst, at der indføres i realiteten tilsvarende regler med gyldighed for den situation, at et areal i overensstemmelse med en godkendt regionplan overføres fra byzone eller sommerhusområde til landzone.

I *stk. 1* foreslås det derfor, at betingelserne i § 12, stk. 1, for tilkendelse af erstatning gøres anvendelige, men at erstatningen skal udredes af regionplanmyndigheden, d. v. s. amtsrådet henholdsvis hovedstadsrådet. I *stk. 2* foreslås det som en parallel til § 12, stk. 2, at erstatningsfastsættelsen skal ske under hensyntagen til forholdene på tidspunktet for kommunalbestyrelsens beslutning i henhold til § 2 b, stk. 2, om at overføre arealet til landzone. Det følger heraf, at tilkendelse af erstatning bl. a. vil forudsætte, at ejeren på tidspunktet for arealets overførsel til landzone har haft rimelig grund til — som følge af ejendommens særlige beliggenhed og særlige beskaffenhed — at påregne, at der inden for en overskuelig tid ville være reel mulighed for at udnytte ejendommen i overensstemmelse med dens hidtidige placering i byzone eller sommerhusområde.

De særlige taksationsmyndigheder efter lovens §§ 14 og 15 har til opgave at forestå det samlede erstatningsopgør én gang for alle for ejendomme, der den 1. januar 1970 var beliggende i landzone. Disse taksationsmyndigheder bortfalder, når de fremsatte erstatningskrav er påkendt, og det findes ikke rimeligt at bevare dem med henblik på erstatningsfastsættelser efter § 18 a. Det foreslås derfor i *stk. 4*, at afgørelse af erstatningskrav rejst i medfør af *stk. 1* skal træffes af de almindelige taksationsmyndigheder efter lov om offentlige veje og efter de procedureregler m. v., som denne lov indeholder.

Der er ved § 15 i nærværende lovforslag foreslået tilvejebragt hjemmel for, at erstatninger efter § 18 a kan udredes af midlerne i amtskommunens/

F. t. l. vedr. kommuneplanlægning.

hovedstadsrådets fond, der hidrører fra oppebårne frigørelses- og afståelsesafgifter.

Til § 2.

Gennemførelsen af lovforslaget om kommuneplanlægning vil nødvendiggøre nogle konsekvensændringer i lands- og regionplanloven.

Ud over disse konsekvensændringer indeholder § 2 yderligere en bestemmelse af redaktionel karakter i nr. 1, som tilsigter en forenkling af bestemmelserne om landsplanlægning.

Til nr. 1.

Ved den foreslåede ændring overføres den tilsvarende bestemmelse i hovedstadsregionplanlovens § 19 til loven om lands- og regionplanlægning, jfr. nærværende lovforslags § 3, nr. 8.

Til nr. 2.

Den foreslåede ændring i nr. 2 tilsigter, at hensynet til landbrugets arealinteresser tillægges en højere prioritet i den fysiske planlægning, end det hidtil har været tilfældet. En tilsvarende bestemmelse foreslås optaget i regionplanloven for hovedstadsområdet. Ændringsforslaget er foranlediget af, at kommunernes dispositionsplaner efter lovforslaget om kommuneplanlægning skal indeholde bestemmelser om, hvilke arealer der skal forbeholdes jordbrugsudnyttelse, hvorfor også regionplanerne bør indeholde retningslinier herfor.

Til nr. 3.

De foreslåede ændringer i nr. 3 er en konsekvens af, at *byudviklingsplaner* foreslås at bortfalde efter det selvstændige lovforslag om ændring af by- og landzoneloven, at *fredningsplaner* efter det selvstændige lovforslag om ændring af naturfredningsloven foreslås afløst af en af fredningsplanudvalgene udført fredningsplanlægning, og at *plantyperne bygningsvedtægt* efter byggeoven og *byplanvedtægt* efter byplanloven vil bortfalde ved gennemførelsen af lovforslaget om kommuneplanlægning.

Endvidere erstattes § 18, stk. 1, nr. 3, samt stk. 2, af bestemmelserne i kapitel 2 og 3 i lovforslaget om kommuneplanlægning.

Til nr. 4.

Under folketingsudvalgets behandling af loven om lands- og regionplanlægning blev lovens § 19 gjort til genstand for indgående drøftelser. Det fremgår af folketingsudvalgets betænkning, at boligministeren har givet tilsagn om, at § 19 vil blive taget op til fornyet overvejelse i forbindelse med den næste etape af planlovsreformen.

Disse overvejelser har nu ført til, at § 19 foreslås ophævet som uden væsentlig betydning ved siden af indkaldebestemmelserne i kommuneplanlovsforlaget.

Til § 3.

Loven om regionplanlægning i hovedstadsområdet blev vedtaget af folketinget i 1973 som et led i hovedstadsreformen. Loven afviger på flere punkter fra bestemmelserne om regionplanlægning i lands- og regionplanloven, der ligeledes er vedtaget i 1973. For det første varetages regionplanlægningen i hovedstadsområdet af et særligt organ — hovedstadsrådet. For det andet tillægges hovedstadsrådet flere og mere indgribende beføjelser overfor den kommunale planlægning, end det er tilfældet for amtsrådene i resten af landet.

En gennemførelse af lovforslaget om kommuneplanlægning vil imidlertid på væsentlige områder medføre, at amtsrådene får tilsvarende beføjelser.

Nærværende paragraf tilsigter derfor — uden at der ændres i forudsætningerne for hovedstadsreformen — dels at bestemmelserne om den kommunale planlægning samles i kommuneplanloven, således at denne lov bliver gældende for hele landet, og dels at der iøvrigt foretages de fornødne konsekvensændringer i loven om regionplanlægning i hovedstadsområdet.

Til nr. 1.

Den foreslåede ændring i nr. 1 tilsigter, at hensynet til landbrugets arealinteresser tillægges en højere prioritet i den fysiske planlægning, end det hidtil har været tilfældet. En tilsvarende bestemmelse foreslås optaget i lands- og regionplanloven. Ændringsforslaget er foranlediget af, at kommunernes dispositionsplaner efter lovforslaget om kommuneplanlægning skal indeholde bestemmelser om, hvilke arealer der skal forbeholdes jordbrugsudnyttelse, hvorfor også regionplanerne bør indeholde retningslinier herom.

Til nr. 2.

Såvel § 11 som § 12, der efter nr. 2 foreslås ophævet, erstattes af tilsvarende bestemmelser i lovforslaget om kommuneplanlægning, jfr. det nævnte lovforslags §§ 3, 8 og 12, samt kapitel 3.

Den foreslåede ophævelse af § 11 vil betyde, at hovedstadsrådets godkendelseskompetence i relation til de kommunale dispositionsplaner afløses af den i lovforslaget om kommuneplanlægning omhandlede vetoret.

Til nr. 3 og 4.

Den foreslåede ændring i nr. 3 og 4 er en følge af, at plantyperne byplanvedtægt efter byplanloven og bygningsvedtægt efter byggeloven bortfalder og erstattes af lokalplaner.

Til nr. 5.

Efter nr. 5 foreslås § 15 ophævet som følge af det i folketinget fremsatte lovforslag om ændring af by- og landzonenloven med henblik på ophævelse af byudviklingsudvalgene, der forudsættes vedtaget af folketinget før vedtagelsen af nærværende lovforslag. Muligheden for, at hovedstadsrådet kan bemyndige amtsrådene til at meddele tilladelser efter § 9, stk. 1, i lov om by- og landzoner, vil således falde bort. Der henvises iøvrigt til nævnte lovforslag med tilhørende bemærkninger.

Til nr. 6.

De foreslåede ændringer i nr. 6 er en konsekvens af, at *byudviklingsplaner* foreslås at bortfalde efter lovforslaget om ændring af by- og landzonenloven, at *fredningsplaner* efter det i folketinget fremsatte lovforslag om ændring af naturfredningsloven foreslås afløst af en af fredningsplanudvalgene udført fredningsplanlægning, at plantyperne *bygningsvedtægt* og *byplanvedtægt* bortfalder, og at den *københavnske byggelov* foreslås ophævet.

I § 16, nr. 3, er foreslået en sproglig ændring med henblik på at tydeliggøre, at bestemmelsen også omfatter amtsrådene, hvilket navnlig har betydning for så vidt angår amtsrådenes planlægning og anlæg af veje.

Til nr. 7.

Det foreslåede nr. 7 er en følge af, at plantyperne byplanvedtægt og bygningsvedtægt bortfalder.

Til nr. 8.

§ 19, der foreslås ophævet ved nr. 8, er en bestemmelse af betydning for landsplanlægningen og foreslås overført til lands- og regionplanlovens tilsvarende bestemmelse i § 3, stk. 2, jfr. nærværende lovforslags § 2, nr. 1.

Til nr. 9.

Ophævelsesbestemmelserne i den gældende lovs § 21, stk. 2 og 3, er endnu ikke blevet aktuelle, og de i stk. 2 og 3 nævnte lovbestemmelser foreslås alle ophævet, jfr. dels § 3, nr. 2, i nærværende lovforslag, dels § 58 i forslag til lov om kommuneplanlægning.

Bestemmelsen i den gældende lovs § 21, stk. 4, er overflødiggjort af den ophævelse af by- og landzonenlovens bestemmelser om byudviklingsplaner,

der er foreslået i det selvstændige lovforslag om ændring af lov om by- og landzoner.

Under nr. 9 foreslås det endvidere, at der tillægges miljøministeren beføjelse til helt eller delvis at fritage for overholdelse af visse bestemmelser ved tilvejebringelsen af den første regionplan for hovedstadsområdet.

Med virkning fra den 1. april 1967 overgik egnsplanarbejdet for hovedstadsområdet fra det under byplannævnets hovedstadsafdeling etablerede egnsplanssekretariat til det fælleskommunale organ egnsplanrådet, bestående af repræsentanter fra København og Frederiksberg kommuner og fra Frederiksberg, København og Roskilde amter. Egsplanrådet har siden indtil hovedstadsrådets oprettelse den 1. april 1974 på ulovbestemt grundlag forestået et meget omfattende regionplanarbejde.

Dette arbejde omfatter bl.a. udgivelse af fire publikationer, som har dannet grundlaget for en bred offentlig debat om regionplanproblemerne i hovedstadsområdet.

I 1971-72 udkom således to bind, det første om planlægnings forudsætninger („Regionplanlægning 1970-85. Forudsætninger“), og det andet om regionplanskitser, („Regionplanlægning 1970-85. Regionplanforslag“). Disse rapporter blev sendt til udtalelse hos de berørte myndigheder, både statslige og kommunale, og var som nævnt oplæg til en omfattende offentlig debat. I september 1972 afgav regeringens planlægningsudvalg et samlet svar fra statens side.

I 1973 udsendte egnsplanrådet „Strukturplan 1972 for hovedstadsregionen“, hvori der fastlægges principper for en regional hovedstruktur m. v.

Endelig i foråret 1974 udkom den fjerde rapport „Regionplan 1973 for hovedstadsregionen, hovedstruktur og byvækst“, som omfatter egnsplanrådets syn på den regionale hovedstruktur og byvækst. Den fastlægger en maksimal størrelse for byvæksten i området og bestemmer i hovedtræk dennes geografiske placering.

Med den foreslåede bestemmelse vil det allerede udførte regionplanarbejde kunne træde i stedet for nogle af de faser i tilvejebringelsen af en regionplan, som er fastlagt i loven.

Til § 4.

Til nr. 1 og 3.

Ændringsforslaget er en konsekvens af forslaget om ophævelse af Københavns byggelov samt af den deraf følgende ændring af lov om offentlige veje, hvorved de særlige regler om ekspropriation og takstation for Københavns kommune ophæves, jfr. bemærkningerne nedenfor til § 8.

Til nr. 2.

Ændringsforslaget er en følge af den foreslåede ændring af lov om by- og landzoner, hvorved byudviklingsudvalgene ophæves.

Til § 5.

Der henvises til bemærkningerne til § 4, nr. 2.

Til § 6.

Til nr. 1 og 2.

Den foreslåede affattelse indebærer ikke nogen realitetsændring, men er en konsekvens af, at sommerhusområder efter ikrafttrædelsen af lov om kommuneplanlægning ikke længere kan udlægges ved byplan- eller bygningsvedtægt. De sommerhusområder, der er udlagt ved sådanne vedtægter, opretholdes. Den i lov om by- og landzoner § 2, stk. 3, indeholdte definition af et sommerhusområde omfatter såvel tidligere udlagte områder som områder, der fremtidigt udlægges ved lokalplan.

Til nr. 3.

Ændringen er en konsekvens af den ophævelse af byudviklingsudvalgene, som er foreslået i det særskilt fremsatte forslag til lov om ændring af lov om by- og landzoner, der forudsættes vedtaget af folketinget før vedtagelsen af nærværende lovforslag.

Til § 7.

Den foreslåede affattelse indebærer ikke nogen realitetsændring, men er en konsekvens af, at sommerhusområder efter ikrafttrædelsen af lov om kommuneplanlægning ikke længere kan udlægges ved byplan- eller bygningsvedtægt. De sommerhusområder, der er udlagt ved sådanne vedtægter, opretholdes. Den i lov om by- og landzoner § 2, stk. 3, indeholdte definition af et sommerhusområde omfatter såvel tidligere udlagte områder som områder, der fremtidigt udlægges ved lokalplan.

Til § 8.

Ændringen er en konsekvens af den ved forslag til ny byggelov foreslåede ophævelse af den særlige københavnske byggelov og dermed af den særlige taksationskommission for Københavns kommune. I det forslag til lov om ændring af lov om offentlige veje, der vil blive fremsat særskilt af ministeren for offentlige arbejder, foreslås det, at også afgørelse af spørgsmål om erstatning som følge af ekspropriationer i Københavns kommune skal træffes af de almindelige taksationsmyndigheder efter lov om offentlige veje.

Til § 9.

Ved lovforslaget om kommuneplanlægning foreslås det overladt til kommunalbestyrelserne selv at vedtage lokalplaner uden godkendelse fra anden myndighed. Der foreslås dog indført en adgang for miljøministeren til at indkalde et lokalplanforslag til ministeriel behandling, når særlige omstændigheder foreligger.

Efter § 11 i lov om sanering skal en kommunalbestyrelse ved indsendelsen af en saneringsplan til boligministeren redegøre for, hvorledes planen forholder sig til kommunens byplanmæssige dispositioner for det omliggende byområde. Hvis der ikke foreligger en byplanvedtægt for saneringsområdets fremtidige anvendelse, skal kommunalbestyrelsen samtidig forelægge boligministeren et forslag til en sådan byplanvedtægt.

Disse byplanmæssige bestemmelser har til formål dels at vise den konkrete sanering som led i en planlagt udvikling inden for området, dels at tjene til belysning af saneringsudgifternes størrelse. Det må herved tages i betragtning, at saneringsudgifterne — og dermed den offentlige støtte til saneringen — påvirkes af de planer, der foreligger for saneringsområdets fremtidige bebyggelse, herunder den fastlagte udnyttelsesgrad (byggekvotient).

På denne baggrund skønnes det rigtigst — i hvert fald foreløbig — at opretholde bestemmelserne i lovens § 11 alene med de foreslåede nødvendige ændringer.

Ministeriet vil i de kommende år tage spørgsmålet om de planlægningsmæssige krav i forbindelse med saneringsvirksomhed op til principiel overvejelse på grundlag af indvundne erfaringer vedrørende samspillet mellem saneringsplaner og lokalplaner.

Til nr. 1.

Forslaget indeholder ingen realitetsændring, men alene sproglige ændringer som konsekvens af lovforslaget om kommuneplanlægning.

Til nr. 2-3.

Som en konsekvens af det af boligministeren samtidig hermed fremsatte forslag til ny byggelov vil der ikke længere være en særlig taksationskommission for København, og erstatningsspørgsmål i henhold til saneringsloven må herefter i alle tilfælde afgøres af taksationsmyndighederne efter vejlovgivningen, jfr. også bemærkningerne ovenfor til § 8.

Til nr. 4.

Ændringsforslaget er dels en konsekvens af det under 24. januar 1975 fremsatte forslag til lov om

ændring af lov om midlertidig regulering af boligforholdene, dels er der tale om efter ønske fra Almennyttigt Saneringselskab at præcisere, at midlertidige lejemaal kan opsiges, når saneringen m. v. skal iværksættes. Dette indebærer ikke nogen realitetsændring i forhold til den gældende retstilstand.

Til § 10.

Forslaget er en konsekvens af forslag til lov om kommuneplanlægning. De gældende bestemmelser, som foreslås ophævet, giver kommunalbestyrelsen mulighed for at forhindre uhensigtsmæssige større forbedringer af kondemnerede ejendomme, der ligger inden for et byplanområde. Når bestemmelserne foreslås ophævet, er det dels fordi de aldrig har været brugt, dels fordi kommunalbestyrelsen i medfør af § 18, stk. 1, nr. 14, i forslaget til lov om kommuneplanlægning vil kunne forhindre, at der på kondemnerede ejendomme foretages større forbedringer som led i ombygninger.

Til § 11.

Ifølge den gældende ejerlejlighedslov kan bygninger, der indeholder beboelse, normalt kun udstykkes i ejerlejligheder, hvis opførelsen er påbegyndt efter den 1. juli 1966. Undtaget herfra er, jfr. lovens § 10, stk. 2, nr. 2, bl. a. bygninger, der er omfattet af en i henhold til § 2, stk. 3, i lov om byplaner godkendt byplan. Disse bygninger kan udstykkes i ejerlejligheder uanset opførelsestidspunkt, selv om de indeholder beboelse.

Byplanlovens § 2, stk. 3, indeholder hjemmel til i en byplan at bestemme, at bebyggelse kun må nedrives, ombygges eller ændres med kommunalbestyrelsens tilladelse, når „hensynet til bevaring af værdifulde gadebilleder eller gamle bydeles særprægede karakter tilsiger det“.

I henhold til § 58 i det samtidig med dette forslag fremsatte forslag til lov om kommuneplanlægning ophæves lov om byplaner. Ifølge forslaget § 18, stk. 1, nr. 14, kan der i en lokalplan optages bestemmelser om „bevaring af eksisterende bebyggelse, således at bebyggelsen kun med tilladelse fra kommunalbestyrelsen må nedrives, ombygges eller på anden måde ændres“.

Bestemmelsen i kommuneplanlægningsloven er således videregående end byplanlovens. En lokalplans bestemmelse om indskrænkninger i adgangen til nedrivning eller ombygning kan være begrundet i hensynet til bevaring af gadebilleder og ældre bydele, men behøver ikke nødvendigvis at være det. En blank henvisning i ejerlejlighedsloven til kommuneplanlægningslovens § 18, stk. 1, ville således

betyde en udvidet opdelingsret af ældre beboelsesbygninger.

Forslaget tager sigte på at bevare den hidtidige adgang til at opdele ældre beboelsesbygninger i ejerlejligheder, når der er tale om ejendomme, som af særlige hensyn er bevaringsværdige. Det foreslås derfor, at opdeling kan finde sted, når kommunalbestyrelsen attesterer bevaringsværdigheden, og at kommunalbestyrelsens afgørelse af dette spørgsmål — for at sikre en ensartet praksis — kan indbringes for Det særlige bygningssyn.

Til § 12.

Lov om udstykning og sammenlægning m. m. af faste ejendomme er senest bekendtgjort ved lov bekendtgørelse nr. 257 af 8. juni 1971. Loven er senest ændret ved § 3 i lov nr. 300 af 6. juni 1973.

Lovforslagets § 12 er en følge af forslaget til lov om kommuneplanlægning og det dermed sammenhængende forslag til en ny byggelov. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til disse lovforslag. Forslaget til ny byggelov indeholder forslag om ophævelse af den særlige københavnske byggelov. Bestemmelser af byggelovsmæssig art i den københavnske byggelov er foreslået indarbejdet i den nye byggelov, medens bestemmelser af anden art foreslås overført til de love, hvorunder de naturligt bør høre.

I den københavnske byggeovs kapitel 4 findes særlige bestemmelser om Københavns matrikelvæsen. Disse bestemmelser foreslås ved nærværende paragraf overført til udstykningsloven. I byggeovs kapitel 12 er der optaget bestemmelser om matrikelvæsenet på Frederiksberg, og disse bestemmelser foreslås samtidig overført til udstykningsloven, der danner det lovmæssige grundlag for matrikelvæsenet i resten af landet.

Københavns og Frederiksberg kommuner har hver sit selvstændige matrikelvæsen.

Matrikelvæsenet i København hører under Københavns magistrat og bestyres af stadskonduktøren. Stadskonduktørembedet blev oprettet i 1690, og de matrikulære bestemmelser i den københavnske byggelov var til dels en lovfæstelse af regler, der gennem meget lang tid var udbygget som praksis. Stadskonduktøren udnævnes af borgerrepræsentationen.

Matrikelvæsenet i Frederiksberg kommune var indtil 1923 statsligt. Ved lov nr. 187 af 1. maj 1923 om matrikelvæsenet i Frederiksberg kommune overgik det frederiksbergske matrikelvæsen efter kommunens ønske fra matrikeldirektoratet til kommunalbestyrelsen. I henhold til loven af 1923

bestyres matrikelvæsenet på Frederiksberg af en af kommunalbestyrelsen valgt stadslandinspektør, hvis valg stadfæstes af kongen.

I den øvrige del af landet er matrikelvæsenet et statsligt anliggende under landbrugsministeriet, matrikeldirektoratet. Matrikulært arbejde udføres her af privat praktiserende landinspektører, der har modtaget særlig beskikkelse fra landbrugsministeren, jfr. bestemmelserne i lov nr. 220 af 31. maj 1963 om landinspektørvirksomhed. I Sønderjylland er matrikulært arbejde dog siden 1920 udført af landinspektører, der er ansat i de 5 statslige amtslandinspektørkontorer under matrikeldirektoratet.

De praktiserende landinspektører indsender på klienternes vegne (jfr. udstykningslovens § 5) ansøgning om udstykning og andre matrikulære arbejder til matrikeldirektoratet. I direktoratet foretages kontrol af udstykningen i forhold til lovgivningens bestemmelser om fast ejendom og en vis kontrol med hensyn til landinspektørens opmåling og beregninger. Hvis sagens godkendes, registreres forandringerne i matriklens dokumenter. I Sønderjylland udfører amtslandinspektørkontorerne foruden de opgaver, der svarer til de praktiserende landinspektørers arbejde med matrikulære forandringer, også den registrering, som ellers udføres i matrikeldirektoratet. De kommunalt ansatte landinspektører i København og Frederiksberg udfører på samme måde såvel de opgaver, der svarer til de praktiserende landinspektørers, som de funktioner, der udføres af matrikeldirektoratet.

Bestemmelserne om de kommunale matrikelvæsenet i København og Frederiksberg foreslås i det væsentlige uændret overført som særbestemmelser i udstykningsloven. Med hensyn til den særlige ordning af matrikelvæsenet i Sønderjylland kan oplyses, at en arbejdsgruppe, der er nedsat af landbrugsministeriet, den 30. november 1972 har afgivet en redegørelse vedrørende matrikelvæsenet i de sønderjyske landsdele. På grundlag af denne redegørelse er spørgsmålet om en struktur- eller organisationsændring for det sønderjyske matrikelvæsen taget op til overvejelse. Overvejelserne er dog endnu ikke bragt så vidt, at eventuelle lovændringer kan medtages i dette lovforslag.

Foruden indføjelser af bestemmelserne om administrationen af matrikelvæsenet i København og Frederiksberg foreslås der i udstykningsloven indsat landsdækkende bestemmelser om landinspektørers ret til adgang til privat grund for at foretage opmåling m. v. samt bestemmelser, der tager sigte på bevarelse af skelmærker og opmålingsmærker. Forslaget afløser og harmoniserer de eksisterende bestemmelser for de forskellige områder. Der hen-

vises herom til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

§ 12 indeholder i øvrigt enkelte mindre ændringer, der tager sigte på ajourføring af bestemmelser i udstykningsloven.

De i § 12 foreslåede ændringer af udstykningsloven har været forelagt for Københavns og Frederiksberg kommuner og Den danske Landinspektørforening.

Til nr. 1.

Den gældende lovs § 4, stk. 1, har i en årrække ikke haft væsentlig praktisk betydning og foreslås derfor ophævet. En tilsvarende bestemmelse for Frederiksberg kommune findes i byggelovens § 70, stk. 1, 1. pkt. Denne bestemmelse vil bortfalde ved de samtidig hermed foreslåede ændringer i byggeloven. I øvrigt bemærkes, at hjemmel til at modsætte sig udstykning af en parcel med uheldig figur i nogen grad vil være indeholdt i den foreslåede bestemmelse i § 40, stk. 3, 1. pkt., i forslaget til lov om kommuneplanlægning.

Til nr. 2.

Det foreslås, at landbrugsministeren bemyndiges til at gennemføre en regulering af værdigrænsen for arealer, der kan overføres fra en ejendom til en anden ved skelforandring, såfremt den almindelige prisudvikling betinger det. Det vil herefter være muligt at gennemføre en regulering uden ændring af udstykningsloven. En lignende hjemmel er indført i loven om afgift for ekspedition af udstykningssager, lov nr. 86 af 29. marts 1972. (Se Folketings-tidende 1971/72, spalte 3031, 3559, 4002, 4195 samt tillæg A spalte 2519, tillæg B spalte 943 og tillæg C spalte 229).

Til nr. 3.

Forslaget tilsigter at give landbrugsministeren hjemmel til ændring af værdigrænsen. Der henvises til bemærkningerne til nr. 2.

Til nr. 4.

Bestemmelserne i § 28, stk. 2 og 4, foreslås erstattet af de landsdækkende bestemmelser i forslagets §§ 42 b og 42 c, jfr. bemærkningerne nedenfor til nr. 5.

Til nr. 5.

Til § 42 a. Landbrugsministeren har hidtil savnet udtrykkelig hjemmel for fastsættelsen af gebyrer for attestationer, udskrifter af matriklens dokumenter og kopier af kortmateriale, der udleveres af matrikeldirektoratet, jfr. landbrugsministeriets bekendt-

gørelse nr. 247 af 14. juni 1972. Forslaget skal afhjælpe denne mangel.

Til § 42 b. Forslaget skal erstatte bestemmelserne i udstykningslovens § 28, stk. 2, der kun i begrænset omfang har givet hjemmel for landinspektørernes nødvendige ret til at færdes på privat ejendom for at udføre matrikulære arbejder m. v. Forslaget erstatter endvidere bestemmelserne i byggelovens § 69, stk. 4, og bestemmelsen i § 17, stk. 1, i administrationsvedtægt for Københavns bygningsvæsen.

Forslaget i stk. 1 fastslår, at praktiserende landinspektører og landinspektørassistenter med beskikkelse har ret til adgang til private grunde og til andre ejendomme for at udføre opmålinger i forbindelse med matrikulære arbejder m. v. Man har overvejet spørgsmålet om en adgangsret for de praktiserende landinspektørers medarbejdere i almindelighed og hermed spørgsmålet om udstedelse af nødvendig legitimation til hele denne personkreds. Man har bl. a. af administrative grunde ikke ment at kunne foreslå en sådan ordning. Hertil kommer, at der ikke hidtil har været problemer for landinspektørernes medarbejdere med at få tilladelse til at færdes på private grunde i forbindelse med opmålinger m. v.

De markarbejder, der falder ind under begrebet matrikulære arbejder, er de nødvendige arbejder med fastsættelse, afmærkning og indmåling af ejendomsgrænser i forbindelse med udstykning og anden forandring af ejendomsgrænser samt skelsætningsforretninger. Ifølge forslaget skal retten til adgang imidlertid også gælde, når landinspektørerne udfører andre arbejder, der har sammenhæng med spørgsmålet om skels beliggenhed, f. eks. bygningsafsætninger og servitutundersøgelser med henblik på afgivelse af servituterklæringer og servitutattester m. v. Endvidere skal bestemmelsen give landinspektørerne ret til at færdes på enhver ejendom, når dette er nødvendigt af hensyn til undersøgelser og opmålinger, herunder nivellementer, i forbindelse med udarbejdelsen af kort, som offentlige myndigheder har rekvireret hos det pågældende landinspektørfirma.

Adgangen til at foretage opmåling omfatter også ret til midlertidigt at anbringe de instrumenter, signaler, stokke og mærker m. v., som er nødvendige for opmålingen, og ret til at foretage nødvendige undersøgelser forud for den egentlige opmåling.

Der er ikke i udstykningslovens § 28, stk. 2, bestemmelser om forudgående underretning til ejendommens ejere og brugere. I praksis har landinspektørerne henvendt sig til beboerne, umiddelbart før de begyndte deres opmålingsarbejder, og dette har kun yderst sjældent givet anledning til vanskelig-

heder. Med den foreslåede formulering af bestemmelsen om forudgående underretning, vil den hidtidige praktiske ordning kunne bevares. Det bemærkes herved, at det i mange tilfælde vil være særdeles vanskeligt for landinspektøren, inden han er på stedet, at afgøre, hvilke ejendomme han må have adgang til for at gennemføre sine arbejder.

Forslaget om legitimation svarer til andre lignende lovbestemmelser, jfr. således hvad der er anført i bemærkningerne til § 53 i det samtidig hermed fremsatte forslag til lov om kommuneplanlægning.

Forslaget i stk. 2 omhandler landinspektørens ret til at anbringe de nødvendige skelmærker på ejendommene. Forslaget omfatter også ret til at anbringe varige mærker for planfikspunkter og nivellementfikspunkter, der indgår i opmålinger af den art, som er omtalt i bemærkningerne til stk. 1. Det er en forudsætning, at mærkerne ikke vil være til væsentlig ulempe for ejendommens ejere eller brugere. Forslaget svarer til bestemmelserne for Frederiksberg i byggelovens § 69, stk. 2, og til bestemmelsen i § 17, stk. 1, i administrationsvedtægten for Københavns bygningsvæsen. Også i den øvrige del af landet svarer forslaget til gældende ret.

Som det fremgår af de indledende bemærkninger til § 12, udføres alt matrikulært arbejde i København, Frederiksberg og Sønderjylland af offentligt ansatte landinspektører. Forslaget i stk. 3 bestemmer, at der i disse områder gælder samme ret for de offentligt ansatte landinspektører og deres medarbejdere til adgang til ejendommene og til anbringelse af mærker, som ifølge stk. 1 og 2 gælder for praktiserende landinspektører og deres landinspektørassistenter med beskikkelse i det øvrige land. Der tilsigtes ikke med forslaget nogen ændring i den bestående opdeling af arbejdsopgaver mellem offentligt ansatte og praktiserende landinspektører. Forslaget indeholder også bestemmelse om, at landinspektører, der er ansat i matrikeldirektoratet, har ret til adgang til private ejendomme m. v. Dette har sammenhæng med bestemmelsen i § 4, stk. 3, i lov nr. 220 af 31. maj 1963 om landinspektørvirksomhed.

I København og Frederiksberg eksisterer der ordninger, hvorefter de kommunale myndigheder udsteder legitimation til stadsinspektøren og stadslandinspektøren og disses medarbejdere. Disse ordninger vil hensigtsmæssigt kunne bibeholdes, jfr. forslaget i stk. 4. For den øvrige del af landet vil legitimation blive udstedt af matrikeldirektoratet. Dog vil beføjelse til at udstede legitimation til de under amtslandinspektørerne ansatte medarbejdere kunne delegeres til amtslandinspektørerne.

Til § 42 c. Forslaget erstatter de hidtidige bestemmelser i udstykningslovens § 28, stk. 4, og byggelovens § 69, stk. 3, samt § 17, stk. 2, i administrationsvedtægten for Københavns bygningsvæsen. Bestemmelsen suppleres af straffelovens § 179, der dækker alle tilfælde, hvor mærker flyttes, borttages, forvanskes eller ødelægges for at skuffe med hensyn til grænserne for grundejendom, jfr. også straffelovens § 291.

Til nr. 6.

De foreslåede bestemmelser i kapitel VIII om matrikelvæsenet i København og Frederiksberg svarer i det væsentlige til de hidtil gældende bestemmelser i § 13 i Københavns bygge- og den almindelige bygge- og § 68 og § 69, stk. 1.

Forslaget indeholder den ændring, at stadslandinspektøren på Frederiksberg fremtidig udnævnes af kommunalbestyrelsen alene, mens hans valg efter de hidtidige bestemmelser i § 1 i lov nr. 187 af 1. maj 1923 skulle fastfæstes af kongen. Det er samtidig fastslået i § 43, stk. 1, at såvel stadsinspektøren som stadslandinspektøren skal have beskikkelse som landinspektør. Dette svarer til forholdene i dag og til reglen i det øvrige land om, at landinspektører kun må udføre matrikulært arbejde, hvis de har opnået landbrugsministerens beskikkelse.

Det bemærkes i denne forbindelse, at hvor det i lovgivningen eller i bestemmelser fastsat i medfør af lovgivningen er foreskrevet, at visse arbejder skal udføres af en landinspektør, er det i praksis antaget, at det skal være en landinspektør med beskikkelse.

Bestemmelserne i forslagets § 43, stk. 2, om stadsinspektørens og stadslandinspektørens eneret til at udføre bestemte arbejder svarer i det væsentlige til gældende ret. Det er også i overensstemmelse med gældende ret, at de pågældende landinspektørers afgørelser med hensyn til skels beliggenhed ikke kan påklages til højere administrativ myndighed. Dette svarer til retstilstanden i det øvrige land. Efter bestemmelserne i de to bygge- og § 27 har stadsinspektørens, henholdsvis stadslandinspektørens afgørelser med hensyn til nærmere angivne forhold inden for bygge- og § 27 anden lovgivning (f. eks. med hensyn til bestemmelse af vej- og byggelinier samt rum- og flademål m. v.) ikke kunnet påklages til højere administrativ myndighed. Disse bestemmelser er ikke medtaget i forslaget, og afgørelser vedrørende sådanne forhold vil såvel i København som på Frederiksberg fremtidig kunne påklages efter de almindelige klagebestemmelser i de pågældende love.

Landbrugsministeren har hidtil haft visse beføjelser i forhold til matrikelvæsenet på Frederiksberg. Stadslandinspektøren er således underkastet landbrugsministeriets bestemmelser med hensyn til matriklens førelse og matrikelkortenes vedligeholdelse, og tvivlsspørgsmål angående forståelsen af bestemmelserne i „Reglement for Frederiksberg Kommunes Matrikelvæsen“ afgøres af landbrugsministeren.

Det anses for hensigtsmæssigt at bevare disse beføjelser, jfr. forslagets § 43, stk. 4. Samtidig er i stk. 3 foreslået, at der indføres visse beføjelser for landbrugsministeren i forhold til det københavnske matrikelvæsen. Forslagene i stk. 3 og 4 vil give mulighed for en samordning af reglerne for den matrikulære virksomhed i København og Frederiksberg og den øvrige del af landet, hvis der viser sig behov herfor. I øvrigt kan overvejelserne om samarbejde mellem forskellige myndigheder og forvaltningsgrene om en integreret ejendomsregisteradministration også føre til, at de matrikulære administrationer i videst muligt omfang bør arbejde efter ensartede regler. Det forudsættes, at Københavns og Frederiksberg kommuner løbende holder landbrugsministeriet, matrikeldirektoratet, underrettet om forestående ændringer i de matrikulære regler.

Som det fremgår af forslagets § 43, stk. 5, skal bestemmelserne i forslagets §§ 42 b og 42 c gælde for hele landet. Samtidig er det foreslået, at udstykningslovens § 2 også får gyldighed i Københavns og Frederiksberg kommuner. I denne forbindelse bemærkes, at den hidtil gældende bestemmelse i bygge- og § 5, stk. 1, vil bortfalde i forbindelse med forslaget til ny bygge- og § 2, idet bestemmelsens indhold dækkes af udstykningslovens § 2.

Til § 13.

Retsreglerne om hegnforhold i København har hidtil været indeholdt i Københavns bygge- og § 27 nærmere bestemmelser i bygningsvedtægten. I overensstemmelse hermed er det i § 53 i lov nr. 259 af 27. maj 1950 om hegn fastsat, at denne lov ikke gælder for København.

I forbindelse med ophævelse af den særlige bygge- og § 27 lov for København foreslås det at udvide hegnsløven til også at omfatte København.

Da landbrugsministeriet har nedsat et udvalg med den opgave at foretage en gennemgang af hegnsløven og fremkomme med forslag til ændringer af denne, er der dog i den foreslåede overgangsbestemmelse — ny § 52 i hegnsløven — fastsat bestemmelser, der opretholder den nuværende retstilstand vedrørende hegn i København (Københavns

bygge Lovs § 59 og bygningsvedtægts § 16) indtil hegnsløvs revision.

Det gælder således fortsat, at tvister vedrørende hegn i naboforhold i København afgøres af magistraten og ikke som i det øvrige land af hegnsynene. Der er heller ikke i øvrigt ved forslaget tilsigtet nogen ændring af de hidtidige bestemmelser for København.

Til § 14.

Da brandloven, nu Lovbekendtgørelse nr. 469 af 24. september 1960, blev gennemført i 1960, opretholdtes i Københavns kommune det hidtidige lovgrundlag, Lov af 15. maj 1868 om brandvæsenet i København og Lov nr. 153 af 30. november 1874 om erstatning for den ved brandvæsenets sluknings- og retningsforanstaltning bevirkede skade, for så vidt angår København. Dette var naturligt, da der også på det nært beslægtede bygningsområde gjaldt en særlig lovgivning i København.

En arbejdsgruppe under Justitsministeriet med deltagelse af repræsentanter for Københavns kommune og Statens brandinspektion har foretaget en detaljeret gennemgang af forskellene mellem brandlovgivningen i og uden for København. Det har herunder vist sig, at de betydelige formelle forskelle mellem lovene navnlig skyldes den københavnske brandlovs betydelige alder.

Derimod er de reelle forskelle i brandlovgivningens administration og brandvæsenets funktioner meget beskedne, hvilket bl.a. skyldes, at brandvæsenet i København i vidt omfang har været forbilliget for udbygningen af brandslukningstjenesten i det øvrige land. En reel forskel følger derimod af, at styreformen i Københavns kommune er væsentlig forskellig fra forholdene i landets øvrige kommuner.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at brandloven bør udvides til også at omfatte Københavns kommune, men kun bør ændres i det omfang, det er nødvendigt af hensyn til de særlige københavnske forhold, der som nævnt vedrører kommunens styrelsesordning.

Man har dog benyttet lejligheden til at foreslå enkelte andre detailændringer i brandloven, jfr. nedenfor i bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

Idet man i øvrigt henviser til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser, finder man grund til her at redegøre for enkelte spørgsmål af mere principiel karakter:

1) Ifølge brandloven udøves ledelsen af brandvæsenet udenfor København i kommuner med brandkommission af denne, medens politiet i andre

kommuner er brandmyndighed. I alle større kommuner findes brandkommission, og i et voksende flertal af disse er formanden for kommissionen borgmesteren eller et andet medlem af kommunalbestyrelsen.

På denne baggrund har Justitsministeriet ved udformningen af forslaget forudsat, at der vil blive oprettet en brandkommission i København.

2) I medfør af brandlovs § 18 er oprettet et brandråd på 7 medlemmer med den opgave at være rådgivende for myndighederne i spørgsmål vedrørende brandvæsenet.

3 af medlemmerne udpeges af Kommunernes Landsforening, 2 medlemmer repræsenterer henholdsvis civilforsvaret og Dansk brandinspektørforening, og 2 medlemmer udpeges af Justitsministeren.

Københavns kommune er ikke medlem af Kommunernes Landsforening og vil derfor ikke direkte være repræsenteret i brandrådet.

Efter fast praksis er imidlertid det ene af de medlemmer, der udpeges af Justitsministeren, brandchefen i København. Justitsministeriet finder, at denne praksis bør opretholdes, og er af den opfattelse, at brandrådets kontakt til Københavns kommune hermed er sikret. Man har derfor ikke stillet forslag om nogen ændring i brandlovs regler om rådets sammensætning.

3) Efter brandlovs § 9 skal brandinspektøren og andre befalingsmænd, brandmandskab med kvalificeret arbejde og alt heltidsbeskæftiget brandmandskab efter Justitsministerens nærmere bestemmelse gennemgå en særlig uddannelse på statens brandskole.

Københavns brandvæsen har hidtil haft sin egen uddannelse af brandmandskab, idet dog nogle befalingsmænd tillige har gennemgået uddannelsen på statens brandskole.

Efter brandloven afholder vedkommende kommune samtlige udgifter vedrørende uddannelsen af heltidsansat brandmandskab. For Københavns vedkommende vil denne uddannelse, der også omfatter de noget videregående fagkurser, personale- og lokalemæssigt kunne fortsætte som hidtil, men som en del af statens brandskoles virksomhed, uden at dette vil medføre nogen ændret byrdefordeling mellem stat og kommune. Derimod må det antages, at befalingsmandskursus på statens brandskole må optage et noget større antal befalingsmænd fra Københavns brandvæsen end hidtil. For så vidt angår lærerkrafter og lokaler må udgiften hertil afholdes af staten, jfr. § 9, stk. 3 i brandloven. De samlede udgifter for staten til uddannelse af 16-18 yderligere befalingsmænd fra Københavns brand-

F. t. l. vedr. kommuneplanlægning.

væsen vil andrage ca. 20.000 kr. årligt. Dette beløb vil ikke kunne afholdes inden for statens brandinspektions nuværende bevillinger.

Foruden lov af 15. maj 1868 om brandvæsenet i København foreslås tillige ophævet lov nr. 153 af 30. november 1874 om erstatning for den ved brandvæsenets sluknings- og redningsforanstaltninger bevirkede skade, jfr. lovforslagets § 16. Sidstnævnte lov svarer indholdsmæssigt til brandlovens § 21.

Til nr. 2.

Efter § 20, stk. 4, i brandloven har den, der har deltaget i rednings- og slukningsarbejdet eller har stillet redskaber eller transportmidler til rådighed for dette, kun ret til erstatning af kommunen for tabt arbejdsfortjeneste og for afsavn af materiel for den tid, bistanden har været ud over 24 timer. De fleste kommuner yder dog godtgørelse, uanset at der ikke er medgået 24 timer.

Ifølge den københavnske brandlovs § 32 er brandvæsenet erstatningspligtigt i tilsvarende tilfælde, uden at der gælder nogen grænse for den medgæede tid.

Da den københavnske regel findes mest stemmende med billighed, foreslås begrænsningen i kommunens erstatningspligt ophævet.

Til nr. 5 og 11.

Der er ret betydelige forskelle i tilrettelæggelsen af skorstensfejrvæsenet i og uden for København. Således bestemmer brandlovens § 33, at skorstensfejrmesteren en gang om året personlig eller ved en godkendt stedfortræder skal foretage et brandsyn, der er forskelligt fra den egentlige skorstensrensning, medens en tilsvarende ordning ikke kendes i København.

Endvidere har den fyringstekniske udvikling gjort det tvivlsomt, om bestemmelserne i brandlovens § 31, stk. 1, om hyppigheden af skorstensrensning er hensigtsmæssige for alle typer skorstene og fyringsanlæg.

Det er efter justitsministeriets opfattelse hensigtsmæssigt at foretage en nærmere gennemgang af de nævnte regler om skorstensfejernes forpligtelser, men dette har af tidsmæssige grunde ikke været muligt inden udarbejdelsen af nærværende forslag.

Nr. 5 og 11 tilsigter derfor dels at muliggøre opretholdelsen af de gældende regler i København, indtil en sådan undersøgelse kan foretages, dels at åbne adgang til en administrativ regulering af disse teknisk betonedede forhold.

Til nr. 9 og 12.

I en del kommuner opkræves vederlag for skor-

stensfejning og brandsyn af kommunen sammen med ejendomsskatterne. Da der er rejst tvivl om, hvorvidt en sådan ordning kræver udtrykkelig lov-hjemmel, foreslås denne tilvejebragt. Det vil være den enkelte kommunalbestyrelse, der skal afgøre, om ordningen skal indføres i kommunen.

Til nr. 10.

I København kan skorstensfejrmestrene forlange sig afskediget med 3 måneders varsel, medens det tilsvarende varsel udenfor København er 6 måneder. Under hensyn til at et varsel på 6 måneder for opsigelse fra skorstensfejrmestrenes side forekommer meget langt på baggrund af de tilsvarende frister i tjenestemandsløven og funktionærloven på henholdsvis 3 måneder og 1 måned, foreslås varslet fastsat til 3 måneder for hele landet.

Til nr. 13.

Brandlovens område udvides hermed til at omfatte hele København. Den københavnske brandlov omfatter ikke Nyholm (Holmen), men denne særordning foreslås ophævet, hvilket forsvarsministeriet har tiltrådt.

Til § 15.

Ved nærværende lovforslags § 1, nr. 2 og 4, foreslås indsat nye bestemmelser i by- og landzonenloven (§§ 2 b og 18 a), hvorefter der som led i regionplanlægningen kan overføres arealer fra byzone eller sommerhusområde til landzone og i den anledning under visse betingelser tilkendes ejerne af de pågældende arealer en erstatning af regionplanmyndigheden, d.v.s. amtsrådet eller hovedstadsrådet. Det findes rimeligt, at den andel af frigørelses- og afståelsesafgifterne, der i henhold til frigørelsesafgiftslovens § 17, stk. 1, tilfalder amtskommunen henholdsvis hovedstadsrådet, kan anvendes også til udredelse af sådanne erstatninger.

Til § 16.

Ad stk. 4: Efter frigørelsesafgiftslovens § 19 A kan byplannævnet, der er nedsat med hjemmel i byplanlovens § 4, træffe afgørelse om, at by- og landzonenloven ikke finder anvendelse på et areal, der ved zonenlovens ikrafttræden kom i landzone, når vedkommende offentlige myndighed før den 1. januar 1970 har disponeret arealet til bymæssig bebyggelse eller sommerhusbebyggelse. Nævnet har behandlet et stort antal sager herom, men på grund af betingelserne for at kunne opnå den nævnte fritagelse, må det påregnes, at der i løbet af få år

ikke vil opstå flere sager. På denne baggrund findes det mest hensigtsmæssigt, at bestemmelserne i § 19 A kan ophæves, når de har mistet deres betydning, uden at ophævelsen vil kræve lovændring. Det foreslås derfor, at § 19 A skal kunne ophæves af finansministeren.

I kommuneplanlovforslagets § 58 er det foreslået, at miljøministeren skal kunne ophæve byplannævnet, når dets opgaver i henhold til frigørelsesafgiftslovens § 19 A kan anses for afsluttet. Bestemmelserne om ophævelse af byplannævnet og § 19 A vil derfor naturligt ske samtidigt.

Bilag.

Lovforslagets bestemmelser sammenholdt med gældende bestemmelser.

Gældende formulering.

Lov om by- og landzoner, jfr. lovbekendtgørelse nr. 340 af 13. juli 1972.

§ 2. Ved byzoner forstås

1. områder, som i en byudviklingsplan i henhold til lov om regulering af bymæssige bebyggelser, jfr. lovbekendtgørelse nr. 279 af 1. juli 1965, er henført til inder- eller mellemzone,
2. områder, som i en byudviklingsplan i henhold til § 21 er udlagt til bymæssig bebyggelse (byzone),
3. områder, som i en bygningsvedtægt er udlagt som byggeområder til bymæssig bebyggelse, og
4. områder, som i en byplanvedtægt er udlagt til bymæssig bebyggelse eller offentlige formål.

Stk. 2. Ved landzoner forstås de områder, der ikke er omfattet af stk. 1, og som ikke i en bygningsvedtægt eller byplanvedtægt er udlagt til sommerhusbebyggelse (sommerhusområde).

Forslaget.

§ 1.

I lov om by- og landzoner, jfr. lovbekendtgørelse nr. 340 af 13. juli 1972, foretages følgende ændringer:

1. § 2 affattes således:

„§ 2. Hele landet er opdelt i byzoner, sommerhusområder og landzoner.

Stk. 2. Byzoner er:

1. områder, som i en byudviklingsplan er udlagt til bymæssig bebyggelse,
2. områder, som i en bygningsvedtægt er udlagt som byggeområder til bymæssig bebyggelse,
3. områder, som i en byplanvedtægt er udlagt til bymæssig bebyggelse eller offentlige formål, og
4. områder, som en lokalplan overfører til byzone.

Stk. 3. Sommerhusområder er:

1. områder, som i en bygningsvedtægt eller en byplanvedtægt er udlagt til sommerhusbebyggelse, og
2. områder, som en lokalplan overfører til sommerhusområde.

Stk. 4. Landzoner er de områder, der ikke er omfattet af stk. 2 og 3.“

2. Efter § 2 indsættes som nye paragraffer:

„§ 2 a. Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning fra vedkommende ejer overføre et areal fra byzone eller sommerhusområde til landzone, når det er ubetænkeligt ud fra planlægningsmæssige hensyn. Hvis ansøgningen imødekommes, underretter kommunalbestyrelsen skriftligt panthavere, andre indehavere af tinglyste rettigheder i ejendommen samt amtsrådet, i hovedstadsområdet dog hovedstadsrådet.

§ 2 b. Amtsrådet henholdsvis hovedstadsrådet kan pålægge kommunalbestyrelsen at overføre arealer fra byzone eller sommerhusområde til landzone, hvis arealerne ifølge en

Gældende formulering.

§ 7. 1 landzoner må der ikke uden tilladelse efter § 9 opføres ny bebyggelse, medmindre bebyggelsen er erhvervsmæssig nødvendig for den pågældende ejendoms drift som landbrugs- eller skovbrugsejendom eller for udøvelse af fiskerierhvervet. Det samme gælder ombygning af og tilbygning til bestående bebyggelse.

§ 12. Hvis ejeren af en ejendom i landzonerne som følge af de i § 6, § 7 og § 8, stk. 1, indeholdte rådighedsbegrænsninger afskæres fra en økonomisk rimelig og forsvarlig udnyttelse af ejendommen, der svarer til den faktiske udnyttelse af de omliggende ejendomme, og som han efter de hidtil gældende regler har haft rimelig grund til at påregne,

Forslaget.

godkendt regionplan ikke skal anvendes til bymæssig bebyggelse eller sommerhusbebyggelse. Pålæg kan kun meddeles vedrørende arealer, der i en før 1. januar 1970 godkendt byudviklingsplan var henført til inder- eller mellemzone eller i en før samme dato stadfæstet bygningsvedtægt er udlagt til sommerhusbebyggelse.

Stk. 2. Overførsel af arealer efter stk. 1 sker ved en af kommunalbestyrelsen truffet beslutning, der skal angive arealernes nærmere afgrænsning.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen foretager offentlig bekendtgørelse af beslutningen efter regler, der fastsættes af miljøministeren. Kommunalbestyrelsen giver endvidere særskilt underretning til vedkommende ejere, panthavere og andre indehavere af tinglyste rettigheder i ejendommene samt til miljøministeren og amtsrådet, i hovedstadsområdet dog hovedstadsrådet.

Stk. 4. Underretningen skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 5 og § 18 a.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsens beslutning kan påklages til amtsrådet, i hovedstadsområdet dog hovedstadsrådet. Klage skal være indgivet inden 4 uger fra beslutningens meddelelse. Amtsrådets henholdsvis hovedstadsrådets afgørelse kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.“

3. I § 7 indsættes efter *stk. 1* som nyt stykke:

„*Stk. 2.* Der kræves dog tilladelse efter § 9 for så vidt angår beliggenheden og udformningen af beboelsesbygninger for landbrugs-, skovbrugs- eller fiskerierhvervet, medmindre bygningerne opføres i tilknytning til hidtidige bebyggelsesarealer.“

4. I kap. 4 indsættes efter § 18 som ny paragraf:

„**§ 18 a.** Ved overførsel af arealer til landzone efter § 2 b finder § 12, stk. 1, tilsvarende anvendelse, idet erstatningen dog ydes af amtsrådet henholdsvis hovedstadsrådet.

Stk. 2. Erstatningsfastsættelsen sker under hensyn til forholdene på tidspunktet for kommunalbestyrelsens beslutning efter § 2 b, stk. 2.

Gældende formulering.

ydes der erstatning af statskassen for det deraf følgende tab.

Stk. 2. Erstatningsfastsættelsen sker under hensyn til forholdene på tidspunktet for fremsættelsen af forslag til denne lov.

Stk. 3. Krav om erstatning skal fremsættes skriftligt over for boligministeren inden 6 måneder efter lovens ikrafttræden. Boligministeren kan bestemme, at de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af erstatningskravet, afgives i en af boligministeren foreskreven form.

Lov nr. 375 af 13. juni 1973 om lands- og regionplanlægning.

§ 3. Offentlige myndigheder samt koncessionerede og tilsvarende virksomheder skal til brug for den sammenfattende fysiske landsplanlægning give oplysninger om forberedelse eller udførelse af undersøgelser, planlægning og større anlægsdispositioner, som kan få betydning for planlægningen.

Stk. 2. Boligministeren kan pålægge amtsrådene og kommunalbestyrelserne at tilvejebringe oplysninger til brug for udførelsen af landsplanarbejdet.

§ 7. Regionplanen skal indeholde retningslinjer for:

1) fordelingen af den fremtidige byvækst på de enkelte dele af amtskommunen, herunder for afgrænsningen af byzonerne,

2) omfanget og beliggenheden af overordnede centre, større trafik anlæg og andre tekniske anlæg samt større offentlige institutioner,

3) beliggenheden af virksomhed m.v., hvortil der af hensyn til forebyggelse af forurening må stilles særlige beliggenhedskrav,

4) anvendelsen af arealer til udnyttelse af sten, grus og andre naturforekomster i jorden og

5) størrelsen og beliggenheden af sommerhusområder og andre arealer til fritidsformål.

Stk. 2. Regionplanen kan indeholde retningslinjer for andre forhold af væsentlig

Forslaget.

Stk. 3. Krav om erstatning efter stk. 1 skal fremsættes skriftligt overfor amtsrådet henholdsvis hovedstadsrådet senest 3 måneder efter bekendtgørelsen af kommunalbestyrelsens beslutning, jfr. § 2 b, stk. 3.

Stk. 4. Hvis mindelig overenskomst om erstatningens størrelse ikke er opnået senest 8 uger efter udløbet af den i stk. 3 nævnte frist, skal amtsrådet henholdsvis hovedstadsrådet indbringe erstatningsspørgsmålet for taksationsmyndighederne efter lov om offentlige veje. Om sagens behandling for taksationsmyndighederne og om erstatningens udbetaling finder §§ 53-55 og 63-66 i nævnte lov tilsvarende anvendelse.“

§ 2.

I lov nr. 375 af 13. juni 1973 om lands- og regionplanlægning foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 2, indsættes efter „pålægge“: „hovedstadsrådet“.

2. I § 7, stk. 1, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

„4) størrelsen og beliggenheden af arealer forbeholdt jordbrugerhvervene,“.

Nr. 4 og 5 bliver herefter nr. 5 og 6.

Gældende formulering.

betydning for fremme af en hensigtsmæssig by- og bebyggelsesudvikling m.v. i amtskommunen.

§ 18. Amtsrådet skal gøres bekendt med:

1) et forslag til en byudviklingsplan senest samtidig med, at forslaget sendes til byplan-nævnet til godkendelse, jfr. by- og landzone-lovens § 21,

2) et forslag til en fredningsplan senest samtidig med, at forslaget sendes til mini-steren for kulturelle anliggender til godkøn-delse, jfr. naturfredningslovens § 37, og

3) et forslag til en dispositionsplan senest samtidig med, at forslaget sendes til bolig-ministeren til godkendelse, jfr. byplanlovens § 1.

Stk. 2. Samtidig med at kommunalbesty-relsen fremlægger et forslag til byplan- eller bygningsvedtægt til offentligt eftersyn, skal kommunalbestyrelsen gøre amtsrådet be-kendt med forslaget. Det påhviler amtsrådet inden indsigelsesfristens udløb at give med-delelse til kommunalbestyrelsen og bolig-ministeren, hvis amtsrådet ønsker at frem-komme med bemærkninger til forslaget.

Stk. 3. Der skal gives amtsrådet lejlighed til at udtale sig, inden en statslig eller kom-munal myndighed eller en koncessioneret eller tilsvarende virksomhed træffer beslut-ning om beliggenheden eller udførelsen af større anlæg eller institutioner.

§ 19. Boligministeren kan i en sag af mere vidtrækkende betydning beslutte, at mini-sterens samtykke skal indhentes, forinden amtsrådet eller kommunalbestyrelsen med-deler tilladelse eller dispensation efter bygge-eller byplanlovgivningen.

Stk. 2. Boligministeren kan bestemme, at et amtsråd eller en kommunalbestyrelse skal afgive indberetning om fremkomsten af sager hvori stk. 1 kan bringes i anvendelse.

Lov nr. 376 af 13. juni 1973 om regionplan-lægning i hovedstadsområdet.

§ 2. Regionplanen skal indeholde ret-ningslinier for:

Forslaget.

3. § 18 affattes således:

„**§ 18.** Der skal gives amtsrådet lejlighed til at udtale sig, inden

1) fredningsplanudvalget vedtager en plan efter naturfredningslovens § 36,

2) en statslig myndighed, en kommunal-bestyrelse eller en koncessioneret eller til-svarende virksomhed træffer beslutning om beliggenheden eller udførelsen af større an-læg eller institutioner.“

4. § 19 ophæves.

§ 3.

I lov nr. 376 af 13. juni 1973 om region-planlægning i hovedstadsområdet foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 1, indsættes efter nr. 4 som nyt nummer:

Gældende formulering.

1) fordelingen af den fremtidige byvækst på de enkelte dele af området, herunder for afgrænsningen af byzonerne,

2) fordelingen i hovedtræk af bebyggelsesarterne i byzonerne,

3) omfanget og beliggenheden af overordnede centre, større trafik anlæg og andre tekniske anlæg samt større offentlige institutioner,

4) beliggenheden af virksomhed m.v., hvortil der af hensyn til forebyggelse af forurening må stilles særlige beliggenhedskrav,

5) anvendelsen af arealer til udnyttelse af sten, grus og andre naturforekomster i jorden,

6) størrelsen og beliggenheden af sommerhusområder og andre arealer til fritidsformål.

§ 11. Når regionplanen er godkendt af boligministeren helt eller delvis, skal hver kommunalbestyrelse i det af regionplanen omfattede område inden for en af hovedstadsrådet fastsat frist tilvejebringe en oversigtlig byplan (dispositionsplan) med tilhørende tidsfølgeplan for bebyggelse og anlæg for kommunen i overensstemmelse med de godkendte retningslinier i regionplanen.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsens forslag til oversigtlig byplan skal fra det tidspunkt, hvor regionplanen er godkendt af boligministeren, godkendes af hovedstadsrådet.

Stk. 3. Efter hovedstadsrådets godkendelse af planen må kommunalbestyrelsen kun med hovedstadsrådets samtykke foretage eller medvirke til foretagelsen af dispositioner, hvorved planen fraviges på mere end uvæsentlig måde. Efter modtagelsen af kommunalbestyrelsens forslag til oversigtlig byplan kan hovedstadsrådet bestemme, at forslaget straks skal have den i 1. pkt. nævnte virkning.

Stk. 4. Hvis en kommunalbestyrelse ikke opfylder pligten efter stk. 1, kan hovedstadsrådet lade en for kommunalbestyrelsen bindende oversigtlig byplan tilvejebringes på kommunens bekostning.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen kan påklage hovedstadsrådets afgørelser efter stk. 3 og 4 til boligministeren.

§ 12. Når en oversigtlig byplan for en kommune er godkendt af hovedstadsrådet i

Forslaget.

„5) størrelsen og beliggenheden af arealer forbeholdt jordbrugerhvervene.“

Nr. 5 og 6 bliver herefter nr. 6 og 7.

2. §§ 11 og 12 ophæves.

Gældende formulering.

medfør af § 11, overtager hovedstadsrådet de beføjelser vedrørende tilvejebringelsen af byplanvedtægter for den pågældende kommune, som i byplanlovens § 1, stk. 1, og §§ 7-9 er tillagt boligministeren.

Stk. 2. Et foreløbigt forbud i medfør af byplanlovens § 9 kan påklages til boligministeren 4 uger efter, at forbudet er meddelt den pågældende.

§ 13. Når en oversigtlig byplan er godkendt, kan hovedstadsrådet pålægge vedkommende kommunalbestyrelse inden for en af hovedstadsrådet fastsat frist at udfylde den oversigtlige byplan ved tilvejebringelse af byplanvedtægter eller byggeområdebestemmelser i kommunens bygningsvedtægt. Hovedstadsrådet kan endvidere pålægge kommunalbestyrelsen at bringe et i en byplanvedtægt fastlagt eller forudsat kommunalt anlæg til udførelse.

Stk. 2. Hvis kommunalbestyrelsen ikke opfylder et pålæg efter stk. 1, kan hovedstadsrådet på kommunens bekostning lade byplanvedtægten eller byggeområdebestemmelserne i bygningsvedtægten tilvejebringe og i fornødent omfang bringe de anlæg, der er fastlagt eller forudsat i en byplanvedtægt, til udførelse. Hovedstadsrådet kan herunder udøve de beføjelser, der efter lovgivningen tilkommer kommunalbestyrelsen.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan påklage hovedstadsrådets beslutninger efter stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., til boligministeren.

§ 15. Når en regionplan for hovedstadsområdet er godkendt, udfærdiger boligministeren bekendtgørelse om ophævelse af byudviklingsudvalgene inden for hovedstadsområdet.

Stk. 2. Efter byudviklingsudvalgenes ophævelse er hovedstadsområdet ikke et byudviklingsområde som nævnt i § 3 i by- og landzoneloven.

Stk. 3. Efter ophævelsen af byudviklingsudvalgene i hovedstadsområdet meddeler hovedstadsrådet tilladelser efter § 9, stk. 1, i lov om by- og landzoner. Hovedstadsrådet kan bemyndige amtsrådene til at meddele de i 1. pkt. nævnte tilladelser.

Forslaget.

3. § 13, stk. 1, affattes således:

„Når en dispositionsplan er tilvejebragt, kan hovedstadsrådet pålægge vedkommende kommunalbestyrelse inden for en af hovedstadsrådet fastsat frist at udfylde dispositionsplanen ved tilvejebringelse af lokalplaner. Hovedstadsrådet kan endvidere pålægge kommunalbestyrelsen at bringe et i en byplanvedtægt eller lokalplan fastlagt eller forudsat kommunalt anlæg til udførelse.“

4. I § 13, stk. 2, ændres „byplanvedtægten eller byggeområdebestemmelserne i bygningsvedtægten“ til: „lokalplanen“, og efter „byplanvedtægt“ indsættes: „eller lokalplan“.

5. § 15 ophæves.

Gældende formulering.

§ 16. Der skal gives hovedstadsrådet lejlighed til at udtale sig, forinden

1) boligministeren godkender en byudviklingsplan for en del af hovedstadsområdet, jfr. § 21, stk. 4, og by- og landzonelovens § 21,

2) ministeren for kulturelle anliggender godkender en fredningsplan for en del af hovedstadsområdet, jfr. naturfredningslovens § 37,

3) boligministeren træffer beslutning om, at et område inden for hovedstadsområdet skal undergives storsanering, jfr. saneringslovens § 26,

4) boligministeren godkender en dispositionsplan eller en byplanvedtægt for en del af hovedstadsområdet, jfr. byplanlovens § 1,

5) boligministeren stadfæster en bygningsvedtægt for en kommune i hovedstadsområdet, når vedtægten indeholder bestemmelser om grundkredse eller byggeområder, jfr. byggelovens § 7, stk. 3, og § 16,

6) Københavns kommunalbestyrelse træffer beslutning om byggeområder, jfr. bygge lov for staden København § 12,

7) en statslig eller kommunal myndighed eller en koncessioneret eller tilsvarende virksomhed træffer beslutning om beliggenheden eller udførelsen af større anlæg eller institutioner inden for hovedstadsområdet.

Stk. 2. Samtidig med at kommunalbestyrelsen fremlægger et forslag til byplan- eller bygningsvedtægt til offentligt eftersyn, skal kommunalbestyrelsen gøre hovedstadsrådet og amtsrådet bekendt med forslaget. Det påhviler hovedstadsrådet og amtsrådet inden indsigelsesfristens udløb at give meddelelse til kommunalbestyrelsen og boligministeren, hvis der ønskes fremsat bemærkninger til forslaget.

§ 18. Hovedstadsrådet yder bistand til en samordning af kommunernes byplanlægning og skal på begæring af en kommunalbestyrelse rådgive denne under udarbejdelsen af oversigtlig byplan (dispositionsplan), byplanvedtægter og bestemmelser om grundkredse eller byggeområder i bygningsvedtægt.

§ 19. Boligministeren kan pålægge hovedstadsrådet til brug for udførelsen af lands-

Forslaget.

6. § 16 affattes således:

„**§ 16.** Der skal gives hovedstadsrådet lejlighed til at udtale sig, forinden

1) boligministeren træffer beslutning om, at et område inden for hovedstadsområdet skal undergives storsanering, jfr. saneringslovens § 26,

2) fredningsplanudvalget vedtager en plan efter naturfredningslovens § 36,

3) en statslig myndighed, et amtsråd eller en kommunalbestyrelse eller en koncessioneret eller tilsvarende virksomhed træffer beslutning om beliggenheden eller udførelsen af større anlæg eller institutioner inden for hovedstadsområdet.“

7. I § 18 ændres „oversigtlig byplan (dispositionsplan), byplanvedtægter og bestemmelser om grundkredse eller byggeområder i bygningsvedtægt“ til: „ en dispositionsplan eller lokalplaner“.

8. § 19 ophæves.

Gældende formulering.

planarbejdet at tilvejebringe særligt oplysningsmateriale for hovedstadsområdet eller dele af området.

§ 21. § 3 i byplanloven, jfr. lovbekendtgørelse nr. 63 af 20. februar 1970, ophæves, for så vidt angår hovedstadsområdet.

Stk. 2. Fra det i § 12, stk. 1, nævnte tidspunkt ophæves § 1, stk. 5-9, i byplanloven, for så vidt angår den pågældende kommune.

Stk. 3. Efter indstilling fra hovedstadsrådet kan boligministeren udskyde ikrafttrædelsen af § 11, stk. 2, jfr. § 12.

Stk. 4. Inden for hovedstadsområdet udøver boligministeren de beføjelser, der efter § 21, stk. 3, i lov om by- og landzoner tilkommer det i byplanlovens § 4 omhandlede byplannævn.

Lov nr. 372 af 13. juni 1973 om miljøbeskyttelse.

§ 31. — — —

Stk. 2. I Københavns kommune finder § 41 i Københavns bygge lov tilsvarende anvendelse.

§ 32. — — —

Stk. 3. I Københavns kommune finder §§ 42-43 i Københavns bygge lov tilsvarende anvendelse.

§ 74. — — —

Stk. 2. Hovedstadsrådet, amtsrådet, fredningsplanudvalget eller byudviklingsudvalget kan påklage kommunalbestyrelsens afgørelser. Kommunalbestyrelsen kan påklage amtsrådets afgørelser. Kommunalbestyrelsen eller amtsrådet kan påklage hovedstadsrådets afgørelser.

§ 93. — — —

Stk. 2. Ministeren for forureningsbekæmpelse kan bestemme, at behandlingen af enkelte af de i stk. 1 nævnte sager eller grupper af sådanne skal overgå til ham, til hovedstadsrådet eller, for så vidt angår erstatningsspørgsmål, til taksationskommissionen nedsat i henhold til Københavns bygge lov, jfr. § 32, stk. 3.

Forslaget.

9. I § 21 ophæves *stk. 2, 3 og 4*, og der ind sættes efter *stk. 1* som nyt stykke:

„*Stk. 2.* Miljøministeren kan helt eller delvis fritage for overholdelse af bestemmelserne i § 4, stk. 2, samt §§ 5 og 6 ved tilvejebringelsen af den første regionplan for hovedstadsområdet.“

§ 4.

I lov nr. 372 af 13. juni 1973 om miljøbeskyttelse foretages følgende ændringer:

1. § 31, *stk. 2*, og § 32, *stk. 3*, ophæves.

2. I § 74, *stk. 2, 1. pkt.*, ændres „fredningsplanudvalget eller byudviklingsudvalget“ til: „eller fredningsplanudvalget“.

3. I § 93, *stk. 2*, ændres „taksationskommissionen nedsat i henhold til Københavns bygge lov, jfr. § 32, stk. 3“ til: „landvæsenskommissionen“.

Gældende formulering.

Lov om vandforsyning, jfr. lovbekendtgørelse nr. 524 af 26. september 1973.

§ 21. Anmoder en kommune eller et kommunalt fællesskab i forbindelse med en ansøgning om tilladelse til vandindvinding for et nyt anlæg om, at dette gennemføres i fællesskab med andre kommuner, afgør amtsrådet efter indhentet udtalelse fra de pågældende kommuner samt vedkommende byudviklingsudvalg, hvorvidt og i bekræftende fald efter hvilke retningslinjer et fællesskab skal gennemføres, herunder eventuelt hvorledes planlægning, udførelse, finansiering, drift og bestyrelse af nyanlægget skal ske.

Lov nr. 267 af 7. juni 1972 om sommerhuse og camping m.v.

§ 4. Ejeren af fast ejendom, der er beliggende i et område, som i byplan- eller bygningsvedtægt er udlagt til sommerhusbebyggelse, har efter påbud derom pligt til helt eller delvis at udnytte ejendommen som forudsat ved godkendelsen af de vedtægtsbestemmelser, der gælder for området. I påbuddet kan vedtægtsbestemmelserne suppleres med bestemmelser om maksimale grundstørrelser og mindste husstørrelser samt udlæg af fællesarealer.

Stk. 2. Påbud efter stk. 1 kan kun meddeles i det omfang, dette er af væsentlig betydning for en hensigtsmæssig gennemførelse af den planlagte udvikling i området. Påbud meddeles af boligministeren efter indstilling fra kommunalbestyrelsen. I tilfælde, hvor boligministeren anser meddelelse af påbud for at være af væsentlig betydning af hensyn til sommerhusudviklingen i vedkommende egn som helhed, kan påbud dog meddeles af boligministeren med tilslutning fra amtsrådet, efter at der er givet kommunalbestyrelsen lejlighed til at udtale sig.

Stk. 3. Påbud efter stk. 1 kan udformes således, at det pålægges ejeren at overholde en nærmere angiven tidsfølge med hensyn til foretagelse af de forskellige faktiske og retlige skridt, som gennemførelsen af den påbudte udnyttelse forudsætter. De på-

*Forslaget.***§ 5.**

I lov om vandforsyning, jfr. lovbekendtgørelse nr. 524 af 26. september 1973, udgår i § 21, stk. 1, „samt vedkommende byudviklingsudvalg“.

§ 6.

I lov nr. 267 af 7. juni 1972 om sommerhuse og camping m.v. foretages følgende ændringer:

1. § 4, stk. 1, affattes således:

„Ejeren af fast ejendom beliggende i et sommerhusområde, jfr. lov om by- og landzoner, har efter påbud derom pligt til helt eller delvis at udnytte ejendommen som forudsat ved tilvejebringelsen af de bestemmelser, der gælder for området. Påbuddet kan indeholde krav om maksimale grundstørrelser og mindste husstørrelser samt udlæg af fællesarealer.“

Gældende formulering.

budte foranstaltninger kan dog i deres helhed tidligst kræves opfyldt 2 år efter påbudets meddelelse. Boligministeren kan forlænge de fastsatte tidsfrister.

Stk. 4. Påbud efter stk. 1 kan kun meddeles den, der ejer én eller flere ejendomme, der er beliggende i områder, som i byplan- eller bygningsvedtægt er udlagt til sommerhusbebyggelse, og hvis samlede areal udgør mindst 1 ha. Ejers den pågældende flere ejendomme, er det uden betydning, om de er beliggende i forskellige sommerhusområder.

Stk. 5. Påbud er bindende for indehavere af rettigheder over ejendommen uden hensyn til, hvornår retten er stiftet. Påbudet tinglyses på ejendommen.

§ 7. I områder, som i byplan- eller bygningsvedtægt er udlagt til sommerhusbebyggelse, må der, medmindre andet er fastsat i vedtægten, ikke uden boligministerens tilladelse opføres mere end én beboelsesbygning på en selvstændigt matrikuleret ejendom.

§ 11. Amsråd, kommunalbestyrelser, byudviklingsudvalg, fredningsplanudvalg og tinglysningsmyndigheder skal afgive indberetning til boligministeren, hvis de kommer til kundskab om virksomhed, der kan være omfattet af § 1. Kommunalbestyrelser skal tillige afgive indberetning til boligministeren, når det skønnes, at der bør meddeles påbud efter § 4, eller en ejendom ikke udnyttes efter et meddelt påbud.

Forslaget.

2. I § 4, stk. 4, og § 7, stk. 1, ændres „områder, som i byplan- eller bygningsvedtægt er udlagt til sommerhusbebyggelse,“ til: „sommerhusområder“.

3. I § 11, stk. 1, udgår: „byudviklingsudvalg“.

§ 7.

I § 4, stk. 1, i lov nr. 230 af 7. juni 1972 om erhvervelse af fast ejendom til fritidsformål ændres „områder, som ved bygningsvedtægt eller byplanvedtægt er udlagt til sommerhusbebyggelse (sommerhusområder)“ til: „et sommerhusområde, jfr. lov om by- og landzoner,“.

Lov nr. 230 af 7. juni 1972 om erhvervelse af fast ejendom til fritidsformål.

§ 4. Boligministeren eller den, han bemyndiger hertil, kan bestemme, at nærmere angivne ejendomme, som er beliggende i landzone eller i områder, som ved bygningsvedtægt eller byplanvedtægt er udlagt til sommerhusbebyggelse (sommerhusområder), pålægges forkøbsret for staten, når de i stk. 2 eller stk. 3 nævnte betingelser er opfyldt.

Gældende formulering.

Lov nr. 285 af 7. juni 1972 om udnyttelse af sten, grus og andre naturforekomster i jorden og på søterritoriet som ændret ved lov nr. 291 af 23. maj 1973.

§ 5. — — —

Stk. 4. Den, der rammes af et forbud i henhold til stk. 3, 1. pkt., og som anser sig for berettiget til erstatning for tab, som forbudet medfører, må over for ministeren fremsætte krav om erstatning senest 6 måneder efter, at han har fået skriftlig meddelelse om forbuddet. Finder ministeren kravet berettiget, fremsætter han tilbud om erstatning for det lidte tab. Finder ministeren kravet uberettiget, eller opnås der ikke enighed om det tilbudte erstatningsbeløb, henviser ministeren sagen til de i §§ 27-30 i lov om bestyrelsen af de offentlige veje omhandlede taksationsmyndigheder, dog for så vidt angår sager i Københavns kommune til den i § 43 i byggelov for Staden København omhandlede taksationskommission.

Lov om sanering, jfr. lovbekendtgørelse nr. 474 af 16. august 1973.

§ 11. — — —

Stk. 2. Såfremt der ikke foreligger en byplanvedtægt for saneringsområdets fremtidige bebyggelse og anvendelsen af bebyggelsen, skal kommunalbestyrelsen samtidig forelægge boligministeren et forslag til en byplanvedtægt, der indeholder sådanne bestemmelser. Boligministeren kan fritage for pligten ifølge 1. pkt. i tilfælde, hvor saneringsplanens hovedformål er gårdrydning.

§ 25. — — —

Stk. 4. Spørgsmål om berettigelsen af krav i medfør af stk. 1 eller stk. 2 afgøres i København af taksationskommissionen i henhold til byggelov for staden København og i øvrigt af de i lov om bestyrelsen af de offentlige veje omhandlede taksationsmyndigheder.

*Forslaget.***§ 8.**

I lov nr. 285 af 7. juni 1972 om udnyttelse af sten, grus og andre naturforekomster i jorden og på søterritoriet som ændret ved lov nr. 291 af 23. maj 1973 affattes § 5, stk. 4, 3. pkt., således:

„Finder ministeren kravet uberettiget, eller opnås der ikke enighed om det tilbudte erstatningsbeløb, henviser ministeren sagen til taksationsmyndighederne efter lov om offentlige veje.“

§ 9.

I lov om sanering, jfr. lovbekendtgørelse nr. 474 af 16. august 1973, foretages følgende ændringer:

1. *§ 11, stk. 2, 1. pkt., affattes således:*

„Såfremt der ikke foreligger en byplanvedtægt eller en lokalplan for saneringsområdets fremtidige bebyggelse og anvendelsen af bebyggelsen, skal kommunalbestyrelsen samtidig forelægge boligministeren et forslag til en lokalplan, der indeholder sådanne bestemmelser.“

2. *I § 25, stk. 4, ophæves „i København af taksationskommissionen i henhold til byggelov for staden København og i øvrigt“ og „bestyrelsen af de“.*

Gældende formulering.

§ 33. I mangel af mindelig overenskomst træffer i København taksationskommissionen i henhold til byggelov for staden København og i øvrigt de i lov om bestyrelsen af de offentlige veje omhandlede taksationsmyndigheder afgørelse om

- 1) erstatninger til ejere eller andre rettig-hedshavere i henhold til § 16 og §§ 20-25, jfr. § 37,
- 2) bidrag til saneringer i henhold til § 37, stk. 3 og 4, og
- 3) ved ejerlavssaneringer de værdier, hvor-med de ejendomme, der tilhører saneringslavets medlemmer, i deres hidtidige tilstand skal indgå i saneringsmellem-værendet.

§ 55. — — —

Stk. 5. Fremleje i henhold til stk. 2 og genudlejning i de i stk. 3 og 4 omhandlede tilfælde kan uanset reglerne i § 10, stk. 1, i lov om midlertidig regulering af boligforholdene ske tidsbegrænset eller med et nærmere fastsat opsigelsesvarsel og kan foretages uden iagttagelse af reglerne i nævnte lovs kap. VI og § 60, stk. 1, nr. 1 og 5. Ved genudlejning i de i stk. 4 omhandlede tilfælde kan det endvidere uanset reglerne i nævnte lovs § 10, stk. 1, § 12 og § 23 aftales, at pligten til indvendig vedligeholdelse påhviler lejereren, og lejen kan fastsættes uden huslejenævnets godkendelse.

Lov om boligtilsyn, jfr. lovbekendtgørelse nr. 362 af 3. juli 1974.

§ 13. En ejer, over for hvem der meddeles forbud i medfør af § 12, har med de i §§ 14 og 15 nævnte indskrænkninger adgang til at søge forbuddet ophævet eller ændret ved fremsættelse af forslag til forbedring af forholdene. Boligtilsynet skal samtidig med forbuddets meddelelse fastsætte en i hvert enkelt tilfælde rimelig frist for ejeren til indsendelse af forslag til forbedring til boligtilsynets godkendelse. Fristen kan ikke være kortere end 4 uger.

Forslaget.

3. I § 38, stk. 1, ophæves: „i København taksationskommissionen i henhold til bygge-lov for staden København og i øvrigt“ og „bestyrelsen af de“.

4. § 55, stk. 5, affattes således:

„*Stk. 5.* Fremleje i henhold til stk. 2 og genudlejning i de i stk. 3 og 4 omhandlede tilfælde kan uanset reglerne i § 10, stk. 1, i lov om midlertidig regulering af boligforholdene ske tidsbegrænset og på vilkår, at pligten til indvendig vedligeholdelse påhviler lejereren. Udlejningen kan foretages uden iagttagelse af reglerne i nævnte lovs kap. VI og § 60, stk. 1, nr. 1 og 5. Er lejemålet ikke indgået for et bestemt tidsrum, kan udlejereren opsiges lejemålet med 3 måneders varsel, når dette er nødvendigt af hensyn til gennemførelse af saneringsplanen eller det offentlige anlægsarbejde.“

§ 10.

I lov om boligtilsyn, jfr. lovbekendtgørelse nr. 362 af 3. juli 1974, foretages følgende ændringer:

1. I § 13, stk. 1, 1. pkt., ændres „§§ 14 og 15“ til: „§ 14“.

Gældende formulering.

§ 15. Er der meddelt forbud i medfør af § 12 med hensyn til en bygning, som ligger inden for et område, for hvilket en byplan er godkendt eller et byplanforslag er fremlagt til offentligt eftersyn eller under udarbejdelse, skal boligkommissionen efter kommunalbestyrelsens anmodning nægte at godkende et forslag til forbedring af forholdene i henhold til § 13, såfremt forbedringen vil kræve væsentlig ombygning eller istandsættelse og foranstaltningerne vil være til hinder for eller vanskeliggøre gennemførelsen af byplanen. I kommuner, hvor kommunalbestyrelsen udøver boligtilsynet, kan kommunalbestyrelsen nægte at godkende et sådant forslag. Som væsentlige betragtes foranstaltningerne, såfremt håndværkerudgifterne skønnes at ville overstige 20 pct. af ejendomsværdien efter den senest foretagne ansættelse til ejendomsværdi og grundværdi.

Stk. 2. Er en under udarbejdelse værende byplan ikke fremlagt til offentligt eftersyn inden et år efter, at boligtilsynet i medfør af stk. 1 har nægtet at godkende ejerens forslag til forbedring, kan ejeren forlange, at boligtilsynet tager stilling til forslaget uden hensyntagen til byplanforslaget.

§ 16. Når boligtilsynet i medfør af § 15, stk. 1, har nægtet at godkende et af en ejer fremsat forslag til forbedring, kan ejeren inden 6 måneder efter afgivelsen af boligtilsynets meddelelse fordre ejendommen overtaget af kommunen mod erstatning. Såfremt kun en mindre del af ejendommen er omfattet af forbuddet og ejendommen i øvrigt hensigtsmæssigt kan udnyttes som selvstændig ejendom med den hidtil gjorte brug, kan ejeren dog alene fordre erstatning for det tab, som følger af, at hans forslag til forbedring ikke kan godkendes.

Stk. 2. Afgørelse om en ejers krav i medfør af stk. 1 og om erstatningens størrelse træffes i mangel af enighed i København af taksationskommissionen i henhold til bygge lov for staden København og i øvrigt af de i lov om bestyrelsen af de offentlige veje omhandlede taksationsmyndigheder.

Forslaget.

2. §§ 15 og 16 ophæves.

Gældende formulering.

Lov om ejerlejligheder, jfr. lovbekendtgørelse nr. 130 af 13. april 1972.

§ 10. Loven anvendes på:

1. Bygninger, hvis opførelse er påbegyndt efter 1. juli 1966.
2. Bygninger, der er fredet i henhold til lov om bygningsfredning eller omfattet af en i henhold til § 2, stk. 3, i lov om byplaner godkendt byplan.
3. Bygninger, der udelukkende anvendes til andet end beboelse.
4. Bygninger, der er opdelt i ejerlejligheder i henhold til den før 1. april 1972 gældende lovgivning herom.

Stk. 2. Loven anvendes ikke på:

1. Landbrugsejendomme, jfr. § 1 i lov om landbrugsejendomme.
2. Ejendomme, som er opført til brug for medlemmer eller til udleje af almennyttige boligselskaber, jfr. kap. III i lov om boligbyggeri.

Lov om udstykning og sammenlægning m.m. af faste ejendomme, jfr. lovbekendtgørelse nr. 257 af 8. juni 1971 som ændret ved § 2 i lov nr. 300 af 6. juni 1973.

§ 4. Ingen lod må ved udstykning udlægges med en for dens benyttelse uheldig figur.

Stk. 2. Strandbredder, søbredder og bredder af åer og andre vandløb, som ikke skal forblive i eller overgå i offentlig eje, må som regel ikke ved udstykning adskilles fra de tilstødende jorder ved en efter forholdene smal jordstrimmel.

Stk. 3. For enhver ved udstykning fremkommen lod skal der være sørget for adgang til offentlig vej, medmindre lodden forenes med en tilgrænsende ejendom og vejlovgivningens bestemmelser ikke er til hinder for, at adgangen til denne ejendom tillige tjener som adgang for lodden. Færdselsretten må ikke være tidsbegrænset eller betinget.

*Forslaget.***§ 11.**

I lov om ejerlejligheder, jfr. lovbekendtgørelse nr. 130 af 13. april 1972, foretages følgende ændringer:

1. I § 10, stk. 1, indsættes efter nr. 2 som nyt nummer:

„3. Bygninger, der er omfattet af et forbud mod nedrivning, ombygning eller anden ændring i en lokalplan i medfør af lov om kommuneplanlægning, når kommunalbestyrelsen attesterer, at bygningen er særligt bevaringsværdig, herunder af hensyn til bevaring af et værdifuldt gadebillede eller bydelens særprægede karakter. Kommunalbestyrelsens afgørelse kan af ejeren indbringes for Det særlige bygningssyn, hvis afgørelse ikke kan påklages til anden administrativ myndighed.“

Nr. 3 og 4 bliver herefter nr. 4 og 5.

2. I § 10, stk. 2, nr. 2, ændres „kap. III“ til: „kap. II“.

§ 12.

I lov om udstykning og sammenlægning m.m. af faste ejendomme, jfr. lovbekendtgørelse nr. 257 af 8. juni 1971 som ændret ved § 2 i lov nr. 300 af 6. juni 1973, foretages følgende ændringer:

1. I § 4 ophæves stk. 1.

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 1 og 2.

Gældende formulering.

§ 16. Hvis et ubetydeligt areal skal fra-skilles en ejendom for at forenes med en til-grænsende ejendom, som tilhører en anden ejer, kan landbrugsministeriet uanset reglen i § 1, 1. stk., efter ansøgning tillade, at sådan skelforandring ordnes ved en notering i matriklens dokumenter, hvorved arealet overføres fra den ene ejendom til den anden uden at få særskilt matr.nr. Skelforandrin-gen skal dog være betinget af, at værdien af det areal, der overføres, ikke overstiger 3.000 kr., og at dommerattest foreligger om, at bestemmelserne om pantehæftelser, servi-tutter og grundbyrder i § 23 i lov nr. 111 af 31. marts 1926 om tinglysning er iagttaget.

§ 17. Afstås en del af en fast ejendom til offentlig gade eller vej, og er arealet ikke erhvervet ved ekspropriation, skal der, for-inden afståelsen noteres i matriklens doku-menter, foreligge

- a) *attest fra vedkommende dommer* om, at bestemmelserne om pantehæftelser i § 23 i lov nr. 111 af 31. marts 1926 om ting-lysning er iagttaget, eller
- b) *erklæring fra vedkommende kommunal-bestyrelse* om,

1) at vederlaget for arealet kun vil blive udbetalt til ejeren, hvis han inden 6 måneder fremskaffer panthavernes samtykke dertil, medens beløbet i modsat fald vil blive ud-betalt til panthaverne efter deres priorite-ters rækkefølge imod afskrivning på pante-brevene, eller

2) at vejen i de sidste 20 år har været optaget på fortegnelsen over offentlige veje og i dette tidsrum uimodsagt har henligget i marken med de nuværende grænser, eller

- c) *attest fra vedkommende landinspektør* (amtslandinspektør) om, at vederlaget for arealet ikke overstiger 1.500 kr., og at jordafståelsen ikke skønnes at kunne have nogen indflydelse på ejendommens værdi.

§ 28. Når ejeren af en ejendom ønsker at få skellet mod en naboejendom fastslået og afmærket, skal han henvende sig til en landinspektør. I områder, hvor matrikulært arbejde udføres af en amtslandinspektør, ret-tes henvendelse til denne.

Forslaget.

2. I § 16, 2. pkt., ændres „3.000 kr.“ til: „et beløb, der fastsættes af landbrugsministe-ren“.

3. I § 17, stk. 1, litra c, ændres „1.500 kr.“ til: „et beløb, der fastsættes af landbrugs-ministeren“.

**4. I § 28 ophæves stk. 2 og 4.
Stk. 3 bliver herefter stk. 2.**

Gældende formulering.

Stk. 2. Ingen ejer af fast ejendom kan modsætte sig en af en naboejer forlangt skelafmærkning eller hindre udførelsen af de i den anledning fornødne opmålingsarbejder, anbringelse af signaler og mærker m.v.

Stk. 3. For så vidt skellet ikke fremtræder ved tydeligt hegn eller på kendelig måde ved skelmærker, eller hvis hegn eller skelmærker findes urigtigt anbragt, kan det pålægges naboejeren at deltage i omkostningerne ved en skelsætningsforretning efter reglerne i §§ 29-34. Spørgsmål om, hvorvidt omkostningerne skal fordeles og da hvorledes, afgøres i mangel af mindelig overenskomst mellem de interesserede ejere af vedkommende kommunes hegnsynsmænd. Afgørelsen kan inden for en frist af 4 uger, efter at den er meddelt, indbringes for vedkommende landvæsenskommission.

Stk. 4. Den, som flytter, borttager, beskadiger eller ødelægger et kendeligt skelmærke, er pligtig at afholde udgifterne ved dettes genanbringelse, selv om forholdet ikke falder ind under bestemmelserne i borgerlig straffelovs §§ 179 og 291.

§ 28. — — —

Stk. 2. Ingen ejer af fast ejendom kan modsætte sig en af en naboejer forlangt skelafmærkning eller hindre udførelsen af de i den anledning fornødne opmålingsarbejder, anbringelse af signaler og mærker m.v.

Byggeloven, jfr. lovbekendtgørelse nr. 361 af 17. juli 1972.

§ 69. — — —

Stk. 2. Stadslandinspektøren er berettiget til at anbringe de fornødne skelmærker på ejendomme, og det samme gælder mærker for opmåling og nivellement, for så vidt det kan ske uden væsentlige ulemper for ejendommens ejere eller brugere.

Forslaget.

5. Efter § 42 indsættes som nye paragraffer:

„§ 42 a. Landbrugsministeren kan fastsætte gebyrer for attestationer, udskrifter af matriklens dokumenter og kopier af kortmateriale, der udleveres af matrikeldirektoratet.

§ 42 b. Praktiserende landinspektører og landinspektørassistenter med beskikkelse har ret til adgang til enhver ejendom for at foretage opmåling, der vedrører skels beliggenhed, samt opmåling til kortlægningsopgaver for offentlige myndigheder. Der skal så vidt muligt forud gives underretning til ejeren eller brugeren af ejendommen, og legitimation skal forevises på forlangende.

Stk. 2. Landinspektøren har ret til at anbringe de nødvendige skelmærker på ejendommene. Det samme gælder varige mærker for opmåling, for så vidt det kan ske uden væsentlige ulemper for ejendommens ejere eller brugere.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 gælder tilsvarende for landinspektører, der er ansat i matrikeldirektoratet, amtslandinspektører, stadskonduktøren i Københavns

Gældende formulering.

Stk. 4. Mod forevisning af behørig legitimation kan stadslandsinspektøren eller hans befuldmægtigede kræve adgang til enhver ejendom for at foretage opmåling, anbringelse af mærker eller eftersyn heraf.

Administrationsvedtægt for Københavns bygningsvæsen af 18. december 1939.

§ 17.

Stk. 1. Enhver Ejer, Lejer eller Bruger er pligtig at give Bygningsvæsenet uhindret Adgang til — mod Legitimation — at betræde hans Grund eller Hus eller Hegn for at foretage Opmaaling eller Eftersyn og til at anbringe de nødvendige Mærker paa hans Ejendom.

Udstykningsloven, jfr. lovbekendtgørelse nr. 257 af 8. juni 1971, som ændret ved § 2 i lov nr. 300 af 6. juni 1973.

§ 28. — — —

Stk. 4. Den, som flytter, borttager, beskadiger eller ødelægger et kendeligt skelmærke, er pligtig at afholde udgifterne ved dettes genanbringelse, selv om forholdet ikke falder ind under bestemmelserne i borgerlig straffelovs §§ 179 og 291.

Byggeloven, jfr. lovbekendtgørelse nr. 361 af 17. juli 1972.

§ 69. — — —

Stk. 3. De af stadslandinspektøren anbragte mærker må kun fjernes eller flyttes med hans medvirken, og mærkerne må ikke ødelægges, beskadiges eller forrykkes. Den, som uden tilladelse fjerner eller flytter et sådant mærke, eller som ødelægger eller beskadiger et mærke, skal betale udgifterne ved dets genanbringelse.

Administrationsvedtægt for Københavns bygningsvæsen af 18. december 1939.

§ 17. — — —

Stk. 2. Det er forbudt alle og enhver — ogsaa Ejer, Lejer eller Bruger af den paa-gældende Ejendom — at fjerne, flytte, forvanske, beskadige eller ødelægge de Skelmærker, som anbringes af Stadskonduktøren eller hans Folk. Det er ligeledes enhver forbudt at foretage Arbejde i eller over Jorden,

Forslaget.

kommune og stadslandinspektøren i Frederiksberg kommune og for deres medarbejdere.

Stk. 4. Københavns magistrat og Frederiksberg kommunalbestyrelse udsteder legitimation til henholdsvis stadskonduktøren og stadslandinspektøren og til deres medarbejdere. I øvrigt udstedes den i stk. 1 og 3 nævnte legitimation af landbrugsministeren.

§ 42 c. Den, som flytter, borttager, beskadiger eller ødelægger et kendeligt skelmærke, er pligtig at betale udgifterne ved dets genanbringelse. Det samme gælder varige mærker for opmåling, hvortil matrikulære målinger knyttes.“

Gældende formulering.

der kan medvirke til, at Mærkerne forrykkes, beskadiges eller ødelægges.

Stk. 3. Det er forbudt at fjerne, flytte, forvanske, beskadige, tildække eller ødelægge de Terræn-Fixpunkter i Gader eller de Nivellement-Fixpunkter i Bygningers Ydermure, som Stadskonduktøren eller hans Folk har anbragt, eller ved noget Arbejde i eller over Jorden bevirke, at det sker.

Stk. 4. I særlige tilfælde kan de i nærværende Paragraf nævnte Mærker fjernes eller flyttes ved Magistratens Medvirkning, naar det for denne godtgøres, at de er til Hinder for en rimelig Udnyttelse af Grund eller Bygning.

Stk. 5. Den, der overtræder Bestemmelserne i nærværende Paragraf, kan straffes med Bøder efter Byggelovens § 73, jfr. § 69, saafremt Forholdet ikke falder ind under Straffeloven af 1930 § 179 eller andre Straffelovsbestemmelser.

Københavns byggelov, lov nr. 148 af 29. marts 1939 med senere ændringer.

§ 13.

Stk. 1. Stadens Matrikulsvæsen henhører under Københavns Magistrat og bestyres af Stadskonduktøren.

Byggeloven, jfr. lovbekendtgørelse nr. 361 af 17. juli 1972.

§ 68. Kommunens matrikelvæsen hører under kommunalbestyrelsen og bestyres af stadslandinspektøren, jfr. lov nr. 187 af 1. maj 1923 om matrikulsvæsenet i Frederiksberg kommune.

Københavns byggelov, lov nr. 148 af 29. marts 1939 med senere ændringer.

§ 13. — — —

Stk. 2. Stadskonduktøren er eneberettiget til at foretage Bestemmelse og Afsætning af Matrikulsskel samt Gade- og Byggelinier, derunder Gademidlinier; hans Afgørelser i saa Henseende er endeligt bindende for alle i Sagen interesserede Parter. Det samme gælder Afgørelse af ethvert ved Anvendelsen af nærværende Lov opstaaende Tvivlsspørgsmaal angaaende Linie-, Flade- og Rummaal.

Forslaget.

6. Efter § 42 c indsættes som et nyt kapitel:

„Kapitel VIII.

Om matrikelvæsenet i Københavns og Frederiksberg kommuner.

§ 43. I Københavns kommune hører matrikelvæsenet under magistraten og bestyres af stadskonduktøren. Stadskonduktøren udnævnes af borgerrepræsentationen. I Frederiksberg kommune hører matrikelvæsenet under kommunalbestyrelsen og bestyres af stadslandinspektøren. Stadslandinspektøren udnævnes af kommunalbestyrelsen. Stadskonduktøren og stadslandinspektøren skal have beskikkelse som landinspektør.

Stk. 2. Stadskonduktøren og stadslandinspektøren er hver for sit område eneberettigede til at udføre matrikulære arbejder og andre arbejder, der ifølge lovgivningen eller bestemmelser fastsat i medfør af lovgivningen skal udføres af en landinspektør. Deres afgørelser med hensyn til skels beliggenhed kan ikke påklages til højere administrativ myndighed.

Stk. 3. Københavns magistrat fastsætter regler for stadskonduktørens virksomhed og gebyrer for hans forretninger. Landbrugsministeren kan bestemme, at reglerne om

Gældende formulering.

Stk. 3. Regler for Udøvelsen af Stads-konduktørens Myndighed fastsættes i den i § 6, *Stk. 3*, omhandlede Administrationsvedtægt, medens Gebyrer for de af Stads-konduktøren foretagne Embedsforretninger fastsættes i den i § 66 omhandlede Afgiftsvedtægt.

Byggeloven, jfr. lovbekendtgørelse nr. 361 af 17. juli 1972.

§ 69.

Stk. 1. Stadslandinspektøren er eneberettiget til at foretage bestemmelse og afsætning af matrikelskel samt vej- og bygge-linjer, herunder vejmidtlinjer, og han afgør tvivlsspørgsmål om linje-, flade- og rummål i henseende til grunde og bygninger. Stadslandinspektørens afgørelser om de nævnte forhold kan ikke påklages til højere administrativ myndighed.

Stk. 6. Afgifter for stadslandinspektørens forretninger inden for denne lovs område fastsættes i det for hans virksomhed gældende reglement.

Udstykningsloven, jfr. lovbekendtgørelse nr. 257 af 8. juni 1971, som ændret ved § 2 i lov nr. 300 af 6. juni 1973.

§ 45.

Stk. 1. Denne lov gælder ikke for staden København, Frederiksberg kommune og Færøerne.

Lov nr. 259 af 27. maj 1950 om hegn som ændret ved § 54 i lov nr. 213 af 4. juni 1965, § 11 i lov nr. 175 af 30. april 1969 og § 2 i lov nr. 311 af 19. juni 1974.

Forslaget.

den matrikulære virksomhed i Københavns kommune skal godkendes af ham.

Stk. 4. Frederiksberg kommunalbestyrelse fastsætter regler for stadslandinspektørens matrikulære virksomhed i et reglement, der skal godkendes af landbrugsministeren. Kommunalbestyrelsen fastsætter gebyrer for stadslandinspektørens forretninger.

Stk. 5. Bestemmelserne i kapitel I-VII gælder ikke i Københavns og Frederiksberg kommuner, bortset fra §§ 2, 42 b og 42 c.“

Kapitel VIII bliver herefter kapitel IX.

7. § 45, stk. 1, affattes således:

„Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.“

§ 13.

I lov nr. 259 af 27. maj 1950 om hegn som ændret ved § 54 i lov nr. 213 af 4. juni 1965, § 11 i lov nr. 175 af 30. april 1969 og § 2 i lov nr. 311 af 19. juni 1974 foretages følgende ændringer:

1. Efter kapitel VII indsættes som nyt kapitel:

„Kapitel VII A.

Hegnsordningen i København.

§ 52. Bestemmelserne i kapitel I-VII gælder ikke for Københavns kommune. I stedet gælder stk. 2-6.

Stk. 2. Københavns magistrat bestemmer, hvorvidt der skal anbringes hegn i skel-linien mellem grundstykker.

Gældende formulering.

§ 53. Denne lov gælder ikke for staden København og Færøerne.

— — —

Brandlov, jfr. lovbekendtgørelse nr. 469 af 24. september 1969 som ændret ved lov nr. 311 af 19. juni 1974.

§ 2. — — —

Stk. 4. Brandkommissionen består af politimesteren, brandinspektøren, bygningsinspektøren, hvor en sådan findes, og 4 medlemmer valgt af kommunalbestyrelsen. Mindst 2 af de sidstnævnte skal være medlemmer af kommunalbestyrelsen. Politimesteren er formand for kommissionen, medmindre kommunalbestyrelsen med justitsministerens godkendelse har valgt et medlem af kommunalbestyrelsen som formand.

§ 20. — — —

Stk. 4. Den, der i henhold til stk. 1-3 har deltaget i rednings- og slukningsarbejdet eller har stillet redskaber eller transportmidler til rådighed for dette, har ret til erstatning af kommunen for tabt arbejdsfortjeneste og for afsavn af materiel for den

Forslaget.

Stk. 3. Borgerrepræsentationen kan med landbrugsministerens godkendelse fastsætte nærmere bestemmelser om:

- 1) hegnspligt,
- 2) hegnets art, højde og vedligeholdelse,
- 3) fordeling mellem grundejerne af en pålagt hegnspligt,
- 4) udnyttelse af andenmands hegn eller mur beliggende i skel.

Stk. 4. Indtil bestemmelser er fastsat efter stk. 3, gælder bestemmelserne i § 16 i bygningsvedtægten af 18. december 1939 for staden København.

Stk. 5. Forbud efter stk. 2 mod anbringelse af hegn kan indbringes for boligministeren. I øvrigt kan magistratens afgørelser ikke indbringes for anden administrativ myndighed.“

Stk. 6. Med bøde straffes den, der undlader at efterkomme forbud eller påbud, der er meddelt i medfør af stk. 2 eller de bestemmelser, der er nævnt i stk. 3 og 4.“

2. § 53, stk. 1, affattes således:

„Loven gælder ikke for Færøerne.“

I brandloven, jfr. lovbekendtgørelse nr. 469 af 24. september 1969 som ændret ved lov nr. 311 af 19. juni 1974, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter „politimesteren“: „(i København politidirektøren)“.

2. I § 20, stk. 4, 1. pkt., udgår: „for den tid, bstanden har varet ud over 24 timer.“

Gældende formulering.

tid, bstanden har været ud over 24 timer. Han har endvidere ret til erstatning for den skade, materiellet har lidt under arbejdet.

§ 21. — — —

Stk. 2. Endvidere er brandvæsenet berettiget til at nedrive bygninger eller fjerne beplantninger, når det af den kommanderende på brandstedet findes nødvendigt for at standse ildens udbredelse. Er politimesteren til stede, skal hans tilladelse dog indhentes.

§ 24. Den kommanderende på brandstedet skal i påtrængende tilfælde tilkalde assistance fra et andet kommunalt eller privat brandvæsen, der i så fald skal møde med slukningsmateriel og mandskab, medmindre der er øjeblikkelig brug for mandskab og materiel andetsteds. Har brandinspektøren ikke kommandoen, kan tilkaldelse endvidere ske alene efter hans bestemmelse. Er politimesteren til stede på brandstedet, kan han efter forhandling med den kommanderende på brandstedet og brandinspektøren ligeledes tilkalde assistance.

§ 31. Skorstene skal i almindelighed renses mindst 2 gange årlig, skorstene, som kun sjældent benyttes, dog kun én gang årlig. Justitsministeren udfærdiger nærmere regler om, hvor hyppigt rensning skal ske. Rensningen skal foretages af dertil antagne skorstensfejere, jfr. § 32. Tilsvarende regler finder efter justitsministerens nærmere bestemmelse anvendelse på røgkanaler.

§ 32. Skorstensfejermestre ansættes og afskediges af amtsrådet. Ansættelsen sker efter opslag. Ved første ansættelse må kun antages faguddannede skorstensfejere, der har gennemgået fagets mesterskole eller har en tilsvarende af justitsministeren godkendt uddannelse.

Stk. 2. Amtsrådet fastsætter størrelsen af de enkelte skorstensfejerdistrikter.

*Forslaget.***§ 14.**

3. I § 21, *stk. 2, 2. pkt.*, indsættes efter „politimesteren“: „(i København politidirektøren)“.

4. I § 24, *stk. 1, 3. pkt.*, indsættes efter „politimesteren“: „(i København politidirektøren)“.

5. § 31, *stk. 1*, affattes således:

„Justitsministeren fastsætter nærmere regler om, hvor ofte skorstene og røgkanaler skal renses. Rensning skal foretages af dertil antagne skorstensfejere, jfr. § 32.“

6. I § 32, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter „amtsrådet“: „— i København af magistraten“

7. I § 32, *stk. 2*, indsættes efter „amtsrådet“: „(i København magistraten)“.

Gældende formulering.

Stk. 3. Den afgift, som husejerne skal betale for arbejdet efter § 31, stk. 1, fastsætter amtsrådet efter forhandling med Kommunernes Landsforening. Afgiften tilfalder skorstensfejermesteren, medmindre han oppebærer et fast årligt vederlag af kommunen.

§ 32. — — —

Stk. 6. En skorstensfejermester kan afskediges med 6 måneders varsel. Har han gjort sig skyldig i grov eller gentagen forsømmelse eller skødesløshed i hvervets udførelse, kan han afskediges uden varsel. En skorstensfejermester kan begære sin afsked med 6 måneders varsel.

§ 33. Skorstensfejermesteren skal personlig eller ved en af brandkommissionen, i kommuner uden brandkommission politimesteren, godkendt stedfortræder én gang om året foretage eftersyn i samtlige bygninger, hvori der er indrettet ildsted, for at påse, om skorstene, ildsteder, herunder bageovne, røgovne m. v., og røgledninger er i forsvarlig stand og tilbørligt vedligeholdt og renset. Ved eftersynet skal det endvidere påses, om de påbudte sprøjter og stiger findes og er i forsvarlig stand, jfr. § 30.

§ 35. Justitsministeren udfærdiger nærmere bestemmelser om omfanget af skorstensfejermestrenes pligter i henhold til dette kapitel. Vederlaget for skorstensfejermesterens udførelse af arbejdet fastsættes som bestemt i § 32, stk. 3, og kan inddrives ved udpantning.

§ 41. — — —

Stk. 4. Loven gælder ikke for Københavns kommune, Færøerne og Grønland.

Lov om frigørelsesafgift m.v. af fast ejendom, jfr. lovbekendtgørelse nr. 301 af 12. juni 1970 som ændret ved § 18 i lov nr. 311 af 19. juni 1974.

Forslaget.

8. I § 32, *stk. 3*, indsættes som *2. pkt.*:

„I København fastsættes afgiften af magistraten.“

9. I § 32, *stk. 3*, indsættes som nyt sidste *pkt.*:

„Afgiften kan efter kommunalbestyrelsens beslutning opkræves sammen med de kommunale ejendomsskatter.“

10. § 32, *stk. 6, 3. pkt.*, affattes således:

„En skorstensfejermester kan begære sin afsked med 3 måneders varsel.“

11. § 33, *stk. 1, 1. pkt.*, affattes således:

„Justitsministeren kan bestemme, at skorstensfejermesteren personlig eller ved en af brandkommissionen, i kommuner uden brandkommission politimesteren, godkendt stedfortræder med regelmæssige mellemrum skal foretage eftersyn i samtlige bygninger, hvori der er indrettet ildsted, for at påse om skorstene, ildsteder, herunder bageovne, røgovne m.v., og røgledninger er i forsvarlig stand og tilbørligt vedligeholdt og renset.“

12. § 35, *2. pkt.*, affattes således:

„Med hensyn til skorstensfejermestrenes vederlag finder bestemmelserne i § 32, *stk. 3-4*, tilsvarende anvendelse.“

13. § 41, *stk. 4*, affattes således:

„*Stk. 4.* Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.“

§ 15.

I § 17, *stk. 3*, i lov om frigørelsesafgift m.v. af fast ejendom, jfr. lovbekendtgørelse nr. 301 af 12. juni 1970 som ændret ved § 18 i lov nr. 311 af 19. juni 1974, ændres „udlånes“ til: „anvendes til udredelse af erstatninger efter by- og landzonelovens § 18 a og til udlån“.

Gældende formulering.

§ 17. Frigørelsesafgiften og afståelsesafgiften tilfalder den primærkommune og den amtskommune, hvori ejendommen ligger, med halvdelen til hver. I hovedstadsområdet, jfr. § 1, stk. 2, i lov om et hovedstadsråd, tilfalder frigørelsesafgiften og afståelsesafgiften den primærkommune, hvori ejendommen ligger, og hovedstadsrådet med halvdelen til hver.

Stk. 2. Primærkommunens anpart af frigørelsesafgiften og afståelsesafgiften hensættes til en fond, hvis midler efter regler fastsat af boligministeren kan anvendes til gennemførelse af byggemodningsarbejder og andre foranstaltninger i forbindelse med bymæssig bebyggelse inden for primærkommunen og til finansiering af primærkommunens overtagelse af fast ejendom i henhold til §§ 8 og 15.

Stk. 3. Amtskommunens (hovedstadsrådets) anpart af frigørelsesafgiften og afståelsesafgiften hensættes til en fond, hvis midler efter regler fastsat af boligministeren kan udlånes til finansiering af foranstaltninger inden for amtskommunen (hovedstadsrådet) som i stk. 2 omtalt.

Stk. 4. Vilkkårene for lån i henhold til stk. 3 fastsættes af boligministeren efter forhandling med finansministeren og indenrigsministeren.

§ 19. A. Er et areal ved ikrafttrædelsen af lov om by- og landzoner kommet i landzone, men har vedkommende offentlige myndighed før den 1. januar 1970 dispone-

*Forslaget.***§ 16.**

Stk. 1. Loven træder i kraft

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttrædelsen af § 1, nr. 3, og § 3, nr. 9, fastsættes af miljøministeren.

Stk. 3. Følgende lovbestemmelser ophæves:

1) Lov nr. 187 af 1. maj 1923 om matrikulsvæsenet i Frederiksberg kommune.

2) Lov af 15. maj 1868 om brandvæsenet i København.

3) Lov nr. 153 af 30. november 1874 om erstatning for den ved brandvæsenets sluknings- og redningsforanstaltninger bevirkede skade for så vidt angår København.

Stk. 4. § 19 A i loven om frigørelsesafgift m. v. af fast ejendom, jfr. lovebekendtgørelse nr. 301 af 12. juni 1970, kan ophæves efter finansministerens bestemmelse.

Gældende formulering.

ret arealet til bymæssig bebyggelse eller sommerhusbebyggelse, kan byplannævnet, hvis det af den nævnte grund skønner det rimeligt, træffe afgørelse om, at denne lov ikke finder anvendelse på arealet.

Stk. 2. Ansøgning til byplannævnet om afgørelse efter stk. 1 kan indsendes, selv om afgiftspligt efter § 1 endnu ikke er indtrådt, og skal være indsendt til nævnet, inden afgiften forfalder til betaling, jfr. § 5. Byplannævnets afgørelser efter stk. 1 kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Forslaget